

10 oktober 2017,
Jaargang 44,
Nummer 2

 veto

Onafhankelijk Studentenblad

I rate this cover 9/11

IN DEZE EDITIE:

EDITORIAAL sorry jongens

Dus ... over die cover. Een stijlbreuk met de vorige, om maar iets te zeggen. Maar tegelijkertijd een afbeelding van dertien in een dozijn, althans voor wie af en toe wat tijd op het internet spendeert. Hongersnood, het zika-virus of een dodelijk verkeersongeval, ze delen minstens twee zaken: ze zijn gruwelijk en er wordt ergens smakelijk om gelachen. Ook na de recente aanslag in Las Vegas -nota bene de dodelijkste schietpartij uit de geschiedenis van de VS- kwamen aanstootgevende memes als paddestoelen uit de grond schieten. In de wereld van online humor zijn de heilige huisjes ontheiligd, is menselijk leed geen reden om te stoppen met lachen en is het taboe zelf vaak de pointe van de mop.

Noem ons 'trolls', maar dat vinden wij bijzonder interessant. Waar dergelijke memes vroeger voornamelijk op 4chan en andere schimmige sites werden gepubliceerd, banen ze zich steeds vaker een weg naar meer mainstream media, zoals uw Facebookfeed.

Het is dan ook niet de bedoeling om met de cover van deze Veto mensen onnodig te choqueren. Wel willen we u, de lezer, in zekere zin een spiegel voorhouden. Voor een groot deel van onze lezers zal onze cover namelijk niet eens meer een echt shock-effect hebben. Misschien hebt u wel gewoon goed gelachen. De grote vraag is, bent u dan een slecht persoon, of is ons 9/11-mopje gewoon best grappig?

Dat is een van de vraagstukken waar we in deze humoreditie van Veto een antwoord op willen bieden.

**Jongens- en meisjesrichtingen:
genderonevenwicht groeit** p. 5-7

Volkse kroegen: de Marengo p. 12-13

Wat nu weer om de hals gehaald?

p. 9

**Een blik in het verleden van de 24
urenloop**

p. 10-11

Mijn eerste stappen in Leuven

p. 15

In de marge: omkaderd wonen

p. 18

DOSSIER: HUMOR

Als het kwartje valt

Wat gebeurt er als je lacht?

p. 20

Alt-right memes & where to find them

Over de 'love connection' tussen
memes en politiek discours.

p. 21

Dank memes: teken van de tijd?

Of toch maar tijd om iets anders te
tekenen?

p. 22-23

Terminaal ongrappig

Grappig zijn, is dat iets wat je kan
leren? Wij gingen op onderzoek.

p. 24-25

Comedy aan de KU Leuven

Is humor een wapen bij het opleiden
van studenten?

p. 26

Kwam eens een Chinees bij de bakker

Humor wordt overal anders beleefd.
Een kort overzicht.

p. 27

Meisje-meisje

48%. Dat is het percentage meisjes in de groep van jongeren die de juiste vooropleiding heeft genoten om aan een opleiding burgerlijk ingenieur te beginnen.

48%. Nochtans is slechts een zesde binnen de opleiding is vrouw. Hoe je het ook verklaren wil: aan dat cijfer klopt iets niet.

'Tja,' klinkt het van hogeraf. 'Keuzevrijheid.' Als die uitspraak van dezelfde mensen komt die ons 30% CSE, toelatingsexamens en vergelijkbare ijkingstoetsen opleggen, dan is dat argument - zacht uitgedrukt - ironisch. Het diversiteitsdebat aan deze universiteit tart alle wetten van de beleidslogica. Zo schreeuwen de faculteiten om autonomie. Terecht, want subsidiariteit is een belangrijk beginsel in elke structuur. Maar wat diversiteit betreft, schuiven ze de verantwoordelijkheid liever door naar andere niveaus.

Naar de universiteit, maar ook naar de studenten. Want toen ik met dat cijfer aanklopte bij beleidsmakers, kreeg ik als reactie dat ik er meer aan kon doen dan zij. 'Als ik me niet vergis, studeer jij ook geen STEM.' Huh? Ik heb nog nooit gehoord dat men aan een burgie die voor meer genderneutraal pleit, vroeg waarom hij dan geen pedagogie was gaan studeren, 'als hij het toch zo belangrijk vond'.

Ik voer mijn strijd graag op mijn eigen manier. Niemand pleit ervoor om mensen te

pushen tot het kiezen voor wat hen niet ligt. Zo hypocriet ben ik als deel van die 48% niet. Maar dit is geen discussie van *practice what you preach*. Wel is het uit getuigenissen duidelijk dat genderpatronen nog steeds doorslaggevend zijn in onze studiekeuze, ons engagement en ons latere beroepsleven.

'Ach,' klinkt het dan. 'Gewoon een kwestie van verschillende interesses.' Kunnen we alle blijf stoppen met doen alsof interesse een aangeboren kenmerk is als ware het onze geslachtsorganen? Dat zeg ik terwijl tweejarige ik met een pop in beide handen rondliep en weigerde iets anders dan knalroze jurkjes te dragen. Je zou bijna medelijden krijgen met mijn progressieve ouders, vastberaden in hun ambitie tot genderneutrale opvoeding. Gelukkig bezit hun andere dochter een diploma civiele techniek.

Ja, in dat opzicht ben ik een meisje-meisje. Et alors? De iure maakt mijn geslacht geen zak uit. Dat we flagrant seksisme achter ons hebben kunnen laten, is dan ook een gigantische vooruitgang. Juridische gelijkheid is een feit. Maar in de feiten zijn we niet gelijk. Clichés vormen barrières die geen enkele wet veranderen kan.

door Nora Sleiderink

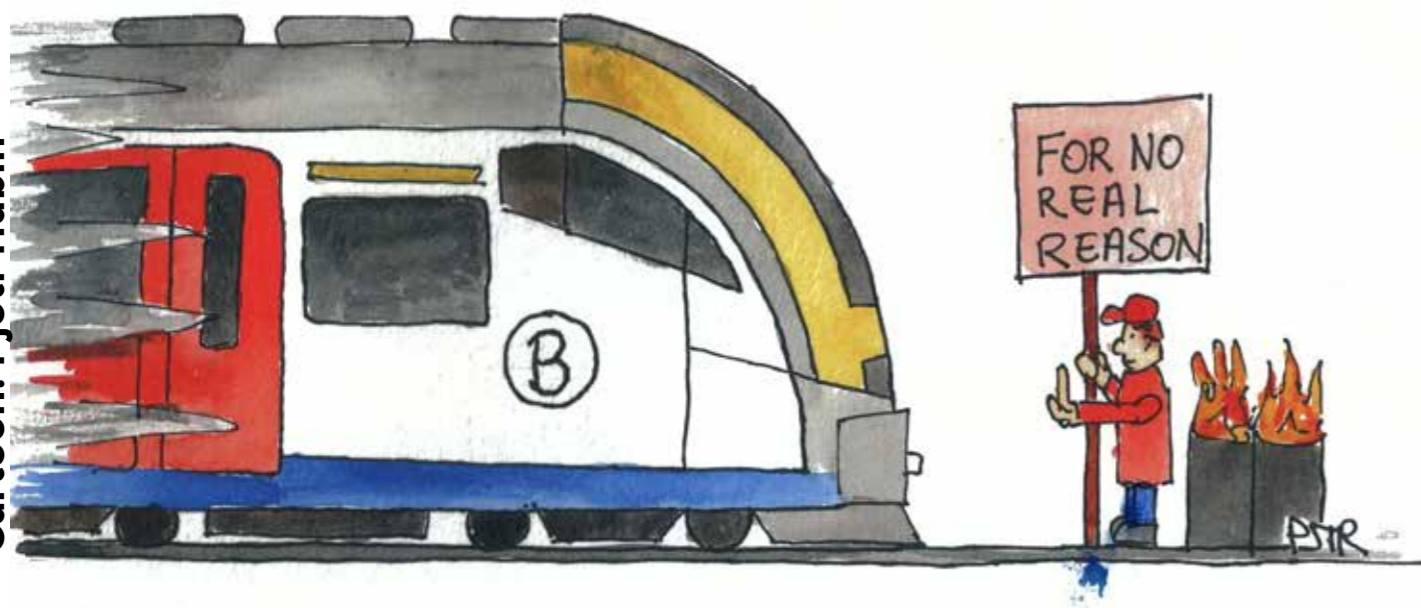
Het probleem met clichés is niet dat ze er zijn, wel dat alles wat ervan afwijkt zo moeilijk accepteerbaar is. Ik ben perfect gelukkig in mijn cliché van safe player, babyfreak en humane wetenschapper - *thank you very much*. Ik ben dat echter niet in het feit dat ik me drie keer zo hard heb moeten bewijzen als 'niet te emotioneel voor een hoofdredacteur'.

Dat ik überhaupt die gooi naar hoofdredacteurschap heb gedaan, leek me een jaar geleden nog lachwekkend. Het was niet eens in me opgekomen, tot mijn voorganger 'kom jij niet op?' grapte en vervolgde met een 'eigenlijk meen ik het wel'.

Professor Dutré roept in deze Veto-editie op om hem het magische recept voor genderneutraal aan te leveren. Dat recept heb ik helaas niet. Wel heb ik magische zaadjes die ik koste wat het kost zal planten. Omdat het daar vaak op neerkomt. Op een simpele 'kom jij niet op?'. Een zaadje geplant, een idee gegroeid, een cliché ontkracht. Maar mag ik van mijn universiteit wel de meststof verwachten om die zaadjes ook een eerlijke kans te geven?

De Splinter bevat de mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Cartoon: Pjotr Hubin

Jongens- en meisjesrichtingen: genderonevenwicht groeit

TEKST: NORA SLEIDERINK & EVA SEVRIN / BEELD: TOM DINNEWETH & GUILLAUME DEPREZ

Jaarlijks stromen ongeveer evenveel mannelijke als vrouwelijke generatiestudenten in. Van deze eerstejaars komt meer dan de helft in een 'genderonevenwichtige' opleiding terecht.

De meerderheid van de generatiestudenten komt terecht in een opleiding waarin meer dan twee derde van de instromende studenten van hetzelfde geslacht zijn. Anders dan vaak wordt gedacht, neemt dit onevenwicht toe en niet af. Daar waar er in het academiejaar 2015-16 50,5% aan vrouwen instroomden, kwam 57,3% van de studenten terecht in een genderonevenwichtige opleiding. In 1992-93 stroomden evenveel vrouwen in, maar bedroeg het aantal genderonevenwichtige opleidingen slechts 36,5%.

Dit is een trend die ook in andere EU-lidstaten te zien is. De Europese Unie baart zich voornamelijk zorgen om de onder-

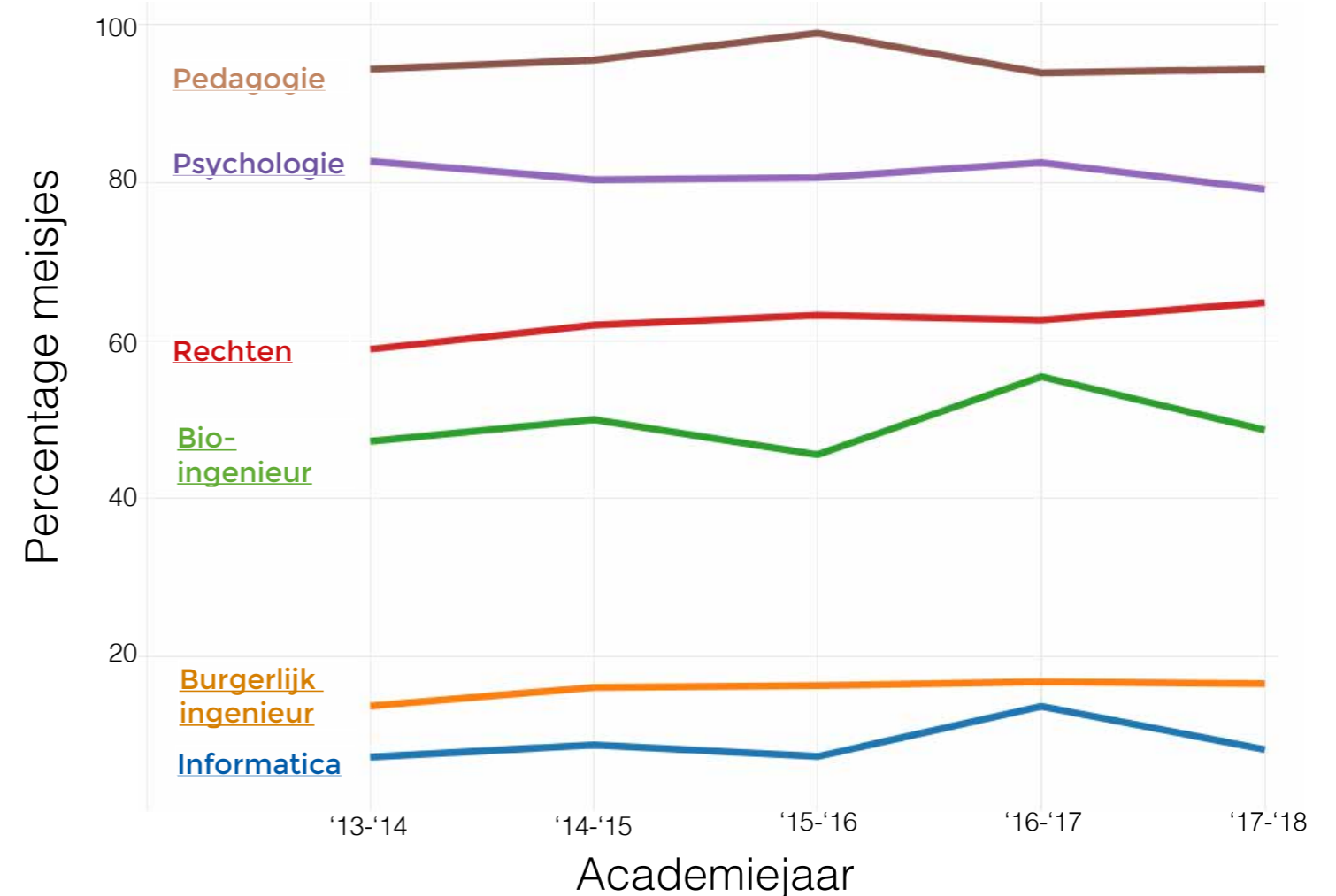
vertegenwoordiging van vrouwen in STEM-opleidingen (*Science, Technology, Engineering and Mathematics*, red.). In 2009 ging in België 27,2% van die diploma's naar vrouwen, terwijl het Europees gemiddelde zich op 32,1% bevond.

'Meer en meer studenten komen in opleidingen terecht die sterk mannelijk of vrouwelijk zijn en dat is toch stereotype-bevestigend', vertelt Gerard Govers, vicerector van de Groep Wetenschap & Technologie. 'Je ziet dat in veel landen, dat wanneer de gendergelijkheid in het wettelijke kader en de maatschappij toeneemt, het aantal vrouwen dat voor een STEM-opleiding kiest dikwijls afneemt.'

Stagnatie

Een analyse van de inschrijvingsaantallen toont dat het onevenwicht ook aan onze universiteit reëel is. Zo is dit jaar 91,8% in Informatica man, terwijl Pedagogie slechts 5,6% jongens telt. Bij de burgerlijk ingenieurs is 16,6% vrouw tegenover 79,2% bij Psychologie. Problematisch is vooral dat er afgelopen vijf jaar sprake is van een stagnatie. Rechten, in 2013-2014 met 41,1% mannen nog een vrij evenwichtige opleiding binnen de Humane Wetenschappen, daalde dan weer continu de afgelopen jaren, richting 35,2% dit academiejaar.

Lees verder op pagina 6

Ellen, student burgerlijk ingenieur

‘Opvallend is dat ik meer domme vragen kan stellen. Alsof dat voor meisjes meer oké is dan voor jongens. Als ik bijvoorbeeld vraag hoe ik aan een oefening moet beginnen, doet de docent echt zijn best om dat uit te leggen. Bij een jongen gaan ze ervan uit dat hij dat zelf maar moet kunnen, en gaan ze gewoon verder.’

Tim, student psychologie

‘Op de infodag van psychologie, werden we toegesproken door iemand die heel enthousiast was over de ‘grote diversiteit’ binnen onze aula. Ik keek toen eens rond. Er waren vooral blanke middenklasse-profielen. Ik dacht toen echt: ‘Zoveel diversiteit zie ik nu toch niet?’ Bleek dat het dus gewoon over het aantal jongens ging. Dan weet je ook wel meteen dat je een minderheid bent.’

Iris, student bio-ingenieur

‘Het feit dat er minder meisjes bij burgerlijk zijn, heeft denk ik nog steeds te maken met interesse. Elektriciteit, dat boeit me gewoon niet. Terwijl je bij bio-ingenieur je je plantjes, cel en gen hebt ... dat ligt gewoon veel meer in mijn interessegebied. Want uiteindelijk: wij hebben hier ook zware wiskunde en veel meisjes vinden de wiskunde écht leuk.’

Bert, student pedagogie

‘Je merkt wel dat er nood is aan meer mannen. Zeker tijdens de stage valt het op. Ik denk dat dat vooral komt doordat mannen een andere manier van kijken hebben. De manier waarop men naar een situatie kijkt en hoe gedrag geïnterpreteerd wordt kan verschillen. Je hebt gewoon verschillende visies nodig en dat mis je nu wel wat.’

Hanne, student burgerlijk ingenieur

‘Wanneer het praktische zaken zijn, weten jongens daar wel meer van, omdat ze dan vroeger thuis hielpen met hun papa bijvoorbeeld. Als meisje val ik dan echt uit de lucht. Het is niet dat de jongens in mijn groepswerk ervan uitgaan dat ik ‘minder kan omdat ik een meisje ben’. Maar bij taken die iets vrouwelijker zijn, dan zijn ze wel snel van ‘Allez, gij doet dat wel!’.

Een opvallende afwijking binnen het STEM-aanbod zijn de bio-ingenieurs. Hoewel het daar ook om ingenieursstudies gaat, staat de opleiding erom bekend wel een genderevenwicht te bereiken. ‘Dat heeft te maken met het bio-aspect, dat wat minder de perceptie heeft van de harde wiskunde, de harde fysica’, verklaart decaan Nadine Buys. ‘Terwijl ook die vakken sterk aan bod komen. Maar omdat de toepassingen zich in de bio-sector bevinden en er een aspect van zorg meespeelt, spreekt de opleiding meer meisjes aan.’

het probleem zich vroeger voordoet. Het onevenwicht zou reeds bestaan binnen het secundair onderwijs, waardoor de diversiteit toch te laat komt met eventuele maatregelen.

Dit stemt echter niet overeen met de werkelijkheid binnen het algemeen secundair onderwijs (ASO). Zeker bij de doorstroom van meisjes naar STEM-opleiding lijkt het spreekwoordelijke lek in de pijplijn zich zeer precies tijdens de overstap van het leerplichtonderwijs naar het hoger onderwijs te bevinden.

In het ASO liggen de cijfers voor jongens en meisjes in wiskundige richtingen nagenoeg gelijk. In Latijn- en Grieks-Wiskunde zijn er iets meer vrouwelijke leerlingen, in Wetenschappen-Wiskunde iets meer mannelijke.

Te kleine pool?

Kan de KU Leuven ook iets aan dat onevenwicht doen? Velen vermoeden dat

Wie leidt vrouwen naar ingenieurswetenschappen?

Opleidingen als burgerlijk ingenieur visen volgens Philip Dutré, vicedecaan Onderwijs van de faculteit Ingenieurswetenschappen, uit de pool van ASO-leerlingen met een sterke wiskundige bagage van zes uur of meer. Van hen is 48,0% vrouw. In de richting Humane Wetenschappen zijn de meisjes echter duidelijk in de meerderheid: slechts 23% van de leerlingen zijn jongens. Opvallend is dus dat daar vroeger een onevenwicht ontstaat.

Genderstereotypes

Een disproportioneel aantal meisjes dat afstudeert in wiskundige richtingen, zal dus niet kiezen voor een wiskundige universitaire opleiding. Dit terwijl ze dus wel beantwoorden aan het profiel. ‘Het is niet omdat vrouwelijke leerlingen kiezen voor wiskundige richtingen in het ASO, dat ze geen genderstereotype ideeën hebben over hun latere beroepsleven’, vertelt Els Consuegra, professor Educatiewetenschappen aan de VUB.

Dat blijkt ook in de doorstroom naar het proffenkorp. In alle opleidingen is er een buitenproportioneel aandeel aan mannen. Dat is zo bij de typisch mannelijke richtingen, maar juist even goed in de humane richtingen zoals rechten, psychologie en pedagogie, waar hun instroom laag is. ‘We hebben heel veel mannelijke profen, daar verschoot ik wel van’, vertelt Bert, alumnus Pedagogie. ‘Je merkt echt dat de mannen die het studeren, uiteindelijk toch doorgroeien naar hogere of leidinggevende posities.’

Waarom lijken studenten nog steeds binnen hun genderstereotype domein te blijven? Overal klinkt hetzelfde: dat is de vraag van één miljoen. Al lijkt het woord ‘genderstereotype’ wel een sleutelwoord.

‘We zien dat we bij burgerlijk ingenieur blijven hangen rond 15 à 20 procent meisjes’, vertelt Dutré. ‘Sommigen vragen zich dan af of dat niet gewoon het natuurlijk evenwicht is voor een opleiding burgerlijk ingenieur’. Dat kan men ook doortrekken naar pakweg de opleiding psychologie: is het niet gewoon natuurlijk dat jongens daar minder geïnteresseerd in zijn?

Keuzevrijheid

Zo komt ook het *nature-nurture*-debat bij de problematiek kijken. Binnen de wetenschap is daar ook nog steeds geen eenduidig antwoord op. ‘Er is geen enkel robuust wetenschappelijk bewijs dat er werkelijk biologisch gendergebonden verschillen zijn op vlak van persoonlijkheid of competenties’, vertelt Consuegra. Op zeer jonge leeftijd vertonen zich reeds verschillende voorkeuren bij kinderen, maar er zou geen bewijs zijn dat deze aangeboren zijn.

‘Het magische recept om dit onevenwicht recht te trekken, is meer dan welkom. Daar mag je een oproep voor doen in Veto’

PHILIP DUTRÉ,
VICEDECAAN ONDERWIJS
INGENIEURSWETENSCHAPPEN

De nurture-theorie zou dan stellen dat we deze voorkeuren grotendeels aanleren. ‘We leren onze kinderen die genderstereotypen echt aan. Hoe ouder het kind wordt, hoe groter de impact ook van *nurture*’, legt Consuegra uit, doelende op de kloof die steeds groter wordt. Dat zou deels verklaren waarom meisjes en jongens steeds sterker verschillende richtingen op gaan.

‘Genderstereotypen belemmeren ons, in de zin dat ze onze keuzes beïnvloeden’, vertelt Consuegra. ‘Door die stereotypen hebben we het idee dat bepaalde opties beter bij ons passen.’ Sommige mensen overwegen een bepaalde keuze zo niet eens meer, omdat ze zich er niet meer mee identificeren. Consuegra stelt echter dat dit een belemmering van vrijheid is. ‘Onderwijs werkt nog steeds erg rond ‘de norm’, terwijl men zich net zou moeten organiseren zodat het kind de maximale vrijheid heeft in zijn keuze. En dat is momenteel nog niet het geval.’

Anekdotisch beleid

Het beleid van de faculteiten lijkt zich momenteel vooral te richten op de profilering van de opleidingen. Zo wordt er geprobeerd om genderevenwichtige teams samen te stellen om op infodagen potentiële studenten warm te maken voor de studie. Soms slaat die zelfs slinger door. ‘Op een infosessie hadden we eens toevallig enkel vrouwen aan bod laten komen’, vertelt Buys. Dat jaar steeg het aandeel meisjes bij de bio-ingenieurs van 45% naar 55%. ‘Of dat er echt mee te maken heeft, weet ik niet, maar het is toch opvallend.’

Het succes van die aanpak lijkt momenteel vooral anekdotisch. Ook bij pedagogie en burgerlijk ingenieur proberen ze in brochures en op promowebsites minderheids-groepen in de spotlights te zetten, maar stagneerde de instroom afgelopen vijf jaar. Het grote probleem lijkt dan ook vingerwijzerij. Vrijwel alle actoren erkennen het probleem. Maar wat de oplossing daarvoor is en vooral wie ermee op de proppen moet komen, is punt van discussie. Op de vraag of er al concrete projecten zijn opgezet, los van acties rond profilering, reageren de betrokken faculteiten ontkennend.

Nochtans ziet Govers wel een rol voor hen weggelegd. ‘Als we vaststellen bij Industriële Ingenieurswetenschappen dat het aantal vrouwelijke studenten op 11% ligt, dan moet men toch kijken of die opleidingen op een attractieve manier kunnen worden toegelicht aan geïnteresseerde meisjes.’ Chantal Van Audenhove, vicerector Studentenen Diversiteitsbeleid, wil liever op een nog lager niveau werken. Opleidingen binnen een faculteit kunnen elkaar namelijk in evenwicht trekken, waardoor de discrepantie op facultair niveau minder opvalt. Beleidsmatig knelt het schoentje dus, maar de wil is er alleszins. ‘Daar mag je in Veto zelfs een oproep voor doen’, vraagt Dutré. ‘Het magische recept om dit onevenwicht recht te trekken, is meer dan welkom.’

DE 30% CSE-regel ontwijken

De basisregel is duidelijk: een eerstejaars die een cumulatieve studie-efficiëntie behaalt die lager is dan 30 %, mag zich niet meer in dezelfde opleiding inschrijven in het daaropvolgende academiejaar. Maar de KU Leuven is groot en log, de student snel en behendig. In het amalgaam van campussen, opties en onderwijstalen zijn dus misschien wel gaatjes te vinden.

De Leuvense rechtenstudent die geen 30% behaalde, kan niet kiezen voor rechten met optie politieke wetenschappen of de wetboeken het jaar nadien openslaan aan de Kulak. ‘Je wordt geweigerd voor een opleiding, niet voor een optie. Dat geldt ook voor identieke opleidingen aan andere campussen’, zegt Liesbet Smedts, hoofd studentenbegeleiding van de faculteit Rechtsgeleerdheid.

Ook taalequivalenten worden uitgesloten: zij die in de opleiding Industriële wetenschappen te laag scoorde, kan haar geluk niet beproeven in het Engelstalige Engineering Technology. Een creditcontract aangaan met losse vakken uit de richting waarvoor je geweigerd bent, kan ook niet.

Toch zijn er hiaten door de wijze waarop sommige opleidingen gestructureerd zijn: wie geweigerd wordt voor Toegepaste economische wetenschappen: handelsingenieur, mag wel nog starten aan de opleiding Handelsingenieur in de beleidsinformatica.

Nochtans hebben die opleidingen hetzelfde programma in het eerste jaar. Suzanne Nijssen, studieloopbaanbegeleider bij FEB: ‘We raden dat wel af, maar in theorie mag dat. Ze worden beschouwd als aparte opleidingen.’ Dat is niet overal zo: zijn politieke wetenschappen en sociologie afstudeerrichtingen in dezelfde opleiding en wordt men daar dus voor beide geweigerd. Het is dus goed uitkijken naar hoe de verschillende keuzes gekwalificeerd worden: als andere opleiding of ‘slechts’ als afstudeerrichting of optie. Onze politicoloog in spe moet zo misschien op zoek naar iets anders, terwijl hij die droomt van een bedrijfseconomische carrière nog een extra poging kan wagen.

DOOR VALENTIJN PROVÉ

Academic freedom **AT RISK**

Foto: El Mundo

In landen als Venezuela en Rusland is geweld tegen studenten, academici en universiteiten vaak schering en inslag. Toch is er meer aan de hand: een globale bedreiging van de academische vrijheid.

Scholars at Risk (SAR), een internationaal netwerk van verschillende academische instellingen dat zich voor deze problematiek inzet, monitort en meldt dergelijke incidenten. In het rapport van 2017 is sprake van 257 gevallen in 35 verschillende landen. University Worldwide spreekt van een globale crisis.

De incidenten zijn van uiteenlopende aard en werden voornamelijk vastgesteld buiten Europa. Het gaat om gewelddadige aanvallen op academici, studenten en campussen door gewapende groepen en individuen, voornamelijk in Nigeria en Pakistan. Verder werden wereldwijd verschillende studentenprotesten op gewelddadige manier onderdrukt, en dit vaak door de overheid zelf. Dat gebeurde in onder andere Zuid Afrika, Zimbabwe, Thailand en Venezuela. De overheidsautoriteiten maakten op verschillende plaatsen gebruik van rubberen kogels, traangas en schokgranaten.

Academics for Peace

Ook in Turkije worden academische militaire geïnteresseerd door de overheid. Het afgelopen jaar zijn maar liefst 990 academici, personeelsleden en studenten vastgehouden of gearresteerd. Bijna alle aanhoudingen houden verband met beschuldigingen van medewerking aan de mislukte staatsgreep van 2015 of met personen die hun steun betuigd hebben aan de 'Academics for Peace' petitie, een petitie die ijvert voor het eindigen van militaire operaties tegen Koerdische militanten in bewoonde gebieden.

Central European University

Binnen Europa gaat het slechts om één incident en dit met betrekking tot de Central European University (CEU). De Hongaarse president tekende immers in april een wet die de universiteit zou kunnen dwingen om te sluiten. Hoewel de wet niet specifiek verwijst naar de CEU, lijkt hij toch specifiek deze universiteit te viseren. Ook de kritische uitspraken van overheidsautoriteiten suggereren dat de wet bedoeld is om de universiteit te straffen voor zijn liberale positie en research.

Academische vrijheid

Hoewel de incidenten erg uiteenlopend lijken, gaat het altijd om een bedreiging van de academische gemeenschap als plaats voor vrijheid van denken en onderzoek. Robert Quinn, uitvoerend bestuurder van SAR, bevestigt dit en benadrukt in het rapport de tol die zulke aanvallen eisen op individuele levens. Quinn hoopt dat het rapport kan dienen als een *wake up call* voor overheden om toch de veiligheid en duurzame toekomst van de universitaire gemeenschappen te verzekeren.

Een actor in politiek beleid

Volgens professor d'Haenens heeft deze toenemende bedreiging te maken met de actieve rol die academici steeds meer opnemen in de maatschappij. 'Ik denk dat universiteiten uit hun ivoren toren zijn geraakt en mee hebben getimmerd aan de weg hebben om vrij op straat te komen. Als je voor de overheid werkt kan je niet zomaar vanuit je eigen naam spreken. Academici kunnen dat wel. Academici zijn nu meer dan vroeger een actor in het politieke beleid. We moeten dat ook doen, dat is een van de drie taken van het academisch bestaan. Een aantal populistische regeringen die in het zadel zijn gekomen hebben moeite met het feit dat academici de publieke opinie kunnen bewerken en eventueel in een bepaalde richting sturen die tegendraads is', aldus d'Haenens.

Wat nu weer op de hals gehaald?

CHOKERS:
TERUG VAN
NOOIT HELEMAAL
WEGGEWEEST

TEKST: ANNEKA ROBEYNS
BEELD: BAVO NYS

Wie 'choker' intikt op Wikipedia krijgt het luchthartige synoniem 'slavenband' voorgeschoteld. Waarom gaan deze juwelen veelal gepaard met een negatieve connotatie? Veto zoekt uit waar het misging.

The nineties called and they want their trend back. Afgelopen jaar maakte de halsversiering in de vorm van een strak lint of nauw aansluitende band een (zoveelste) comeback. Het zijn echter niet de jaren negentig die de choker hebben voortgebracht.

Vooraleer iemand laatdunkend 'dat was vroeger een teken van prostitutie' in de mond kan nemen, leest men hier een genuanceerder overzicht van de trend.

Striemen op de oude beschaving

Als modeverschijnsel komt en gaat de choker al eeuwen. Letterlijk. Duizenden jaren vooraleer het ding de 90's veroverde of gepopulariseerd werd door Alexandra van Denemarken in 1880, sierde het de halzen van vrouwen uit de oude beschaving.

De choker liet haar striem achter op diverse tradities - de Afrikaanse, Indiaanse, Soemrische - en sneed doorheen verschillende sociale lagen. Vrouwen uit de vroegste civilisaties van Mesopotamië droegen juwelen - waaronder chokers - om kracht en bescherming af te dwingen. In Indiaanse tradities trok men ten strijde getooid in chokers die werden vervaardigd uit vogelbeentjes. Wanneer kende het sieraad dan een we-

deropleving? Vanaf de Renaissance waren chokers opnieuw 'in' en lieten adellijke vrouwen zich graag met het accessoire op portret stellen. Denk maar aan het bekende schilderij van Anna Boleyn met choker waaraan de letter 'B' bungelt.

Tijdens de Verlichting waren de sieraden niet enkel meer weggelegd voor leden van de adel, ook de 'gewone' bevolking

Een rood lint sierde de hals als stille hommage aan de slachtoffers van de guillotine

ontsnapte niet aan de choker. De Franse revolutie ontketende daarbij nog eens een betekenisverschuiving: een rood lint sierde de hals als stille hommage aan de slachtoffers van de guillotine.

Plastic tatoeage chokers

De populariteit van de choker kwam ten slotte ten val in de jaren '30 van de vorige eeuw, waarna de modevlam nog slechts

bij tijd en wijle terug opflakkerde: de uit kralen geweven chokers van de hippietijd, de plastic tatoeage chokers (en bijpassende armbandjes) van de jaren negentig... Chokers die vervaardigd werden uit edelstenen kenden echter nooit meer dezelfde populariteit als voordien, vandaag de dag geeft men liever de voorkeur aan zijn comfortabelere neefje gemaakt uit stof.

Een blik in het verleden van de 24 urenloop

Eind oktober vindt de 47e editie van de 24 urenloop plaats. Wat begon als een klein initiatief van ingenieurskring VTK ontpopte zich tot hét sportieve studentenevenement van Leuven. Een overzicht.

TEKST: VINSENT NOLLET
BEELD: SEPPE DUWÉ

1970 - Een weddenschap loopt uit de hand

'Een feest dat de wereld ons benijdt', schreef VTM nieuwsanker en oud-Vetoredacteur Stef Wauters ooit over de 24 urenloop. Het sportevenement, zoals we dat vandaag kennen, gaat nog net wat langer mee dan Veto. Het begon in 1970 als een kleinschalig initiatief van VTK, dat aanvankelijk trouwens 12 uur duurde. Het jaar erop liepen de studenten 18 uur, vanaf 1972 de klok rond. In 1976 waren al zes kringen toegetreden, maar Historia en LBK gaven forfait na respectievelijk 9 en 12 uren.

In 1980 streden al 25 kringen mee om de titel, op het hoogtepunt van het evenement waren er 35 deelnemende ploegen. Naast kringen liepen traditiegetrouw ook residenties en andere verenigingen mee, zoals Run For Specials of studentenhuis Lerkeveld.

In 1986 nam LOKO Sport de organisatie van de 24 urenloop op zich, wat de bekendheid en financiële mogelijkheden naar nieuwe hoogtes tilde.

De eerste edities verliepen niet altijd even soepel. Zo werd 1975 de koudste editie ooit. Het vror -20°C, waardoor tot overmaat van ramp ook de tapinstallaties bevroren.

1986 - VTK breekt hegemonie Apolloon

Even klassiek als de 24 urenloop zelf, is de eeuwige strijd om de titel tussen aartsrivalen VTK en Apolloon. Sinds hun eerste deelname vestigden de studenten Bewegings- en Revalidatiewetenschappen zich als onklopbaar heer en meester van de piste. In 1986 schopte VTK voor het eerst een deuk in het heerschap. De ingenieursstudenten wonnen 4 jaar op rij, tot Apolloon het tij weer deed keren. In 1998 moest VTK lijdzaam toezien hoe de preses van Apolloon rondjes aftikte voor Industria. De industriële ingenieurs eindigden als tweede met twee rondjes voorsprong op VTK, wat de nodige frustratie opleverde. Pas in 2005 wist VTK nog eens een eerste plaats weg te snoepen. De laatste overwinning boekten ze in 2014, tot ieders verbazing en met meer dan 20 rondjes voorsprong. VTK moest in allerijl nog een overwinningsfeestje in elkaar boksen. Vorig jaar was de spanning pas echt te snijden. Apolloon won met 1055 rondjes en sloeg daarmee het record van het jaar voordien (1034) aan diggelen. VTK delfde het onderspit, maar volgde op de voet tot het eind met 1053 rondjes. Dat is ongeveer 1 minuut 23,6 seconden per ronde (rondes van 530 m) en een gemiddelde van 22,8 km/u, omgerekend zowat 560 km.

1980's-'90's - De klassieker krijgt vorm

In de loop van de jaren kreeg de 24 urenloop meer en meer haar klassieke gestalte en tradities die nooit meer echt verdwenen. Zo moest Ekonomika hoe dan ook voor VRG eindigen, liepen de presessen het eerste rondje en krijgt de rector de eer het start- en eindschot te luiden.

Een attractie op zichzelf vormden de voorwerpen die als doorgeefstok werden gebruikt; bij voorkeur hadden die iets te maken met de studierichting van de lopers. Doorheen de jaren werden er gevallen signaleerd waarbij studenten chemie een spuitbus met gedestilleerd water doorgaven, studenten communicatiewetenschappen opgerolde kranten hanteerden en geneeskundestudenten een knook (van onbekende afkomst) doorspeelden. Landbouwingenieurs zwierden dan weer met prei, geschiedenisstudenten reikten elkaar bajonetten aan en studenten theologie een kruisbeeld.

Vanaf de jaren '90 ontstonden allerlei nevenklasseringen, zoals de leukste stand, het meest originele gerecht of het meest aantal rondjes. Steevast werden er dan ook hele Eiffeltorens aan stellingen in elkaar getimmerd.

Het hoogst aantal rondjes staat nog steeds op naam van ene Pieter Rijnders, die in 1996 een stevige 161 rondjes bij elkaar liep (ongeveer 85 km).

1999 - Een zwarte dag

'De zesentwintigste editie van de vierentwintigurenloop eindigde woensdagavond - ongeveer twee uur voor het einde - in mineur. Christophe Michiel, eerste kan Burgerlijk Ingenieur, kwam ten val. Onmiddellijk werd de ernst van het ongeval duidelijk', schreef Veto in 1999. De student stierf de volgende dag aan zijn verwondingen. Voor dat jaar was er dan ook geen uitslag. De gebeurtenis wierp een grote schaduw over de geschiedenis van de 24 urenloop. Veto hield de volledige derde pagina van de krant leeg, op het overlijdensbericht dat midden op het blad prijkte na.

André Oosterlinck, rector van de KU Leuven, en Dirk Van Gerven, koördinator Studentenbeleid, melden u met droefheid het overlijden van Christophe Michiel, student eerste kandidatuur Burgerlijk Ingenieur.

Christophe Michiel werd geboren in Lier, op dertig juli 1980. Hij werd onwel tijdens de vierentwintigurenloop van de Leuvense Sportraad, en is op donderdag tweentwintig oktober omstreeks achttien uur in het Universitair Ziekenhuis Gasthuisberg overleden.

De academische overheid van de KU Leuven biedt de ouders, familie, vrienden en mede-studenten van Christophe haar kristelijke deelneming en oprecht medeleven aan.

De medewerkers van Sportraad betuigen in naam van alle studenten hun diep medelijden aan de familie en vrienden. Ook de Vlaamse Technische Kring betuigt haar innige deelneming.

De zesentwintigste editie van de vierentwintigurenloop eindigde woensdagavond — ongeveer twee uur voor het einde — in mineur. Christophe Michiel, eerste kan Burgerlijk Ingenieur, kwam ten val. Onmiddellijk werd de ernst van het ongeval duidelijk. Het Rode Kruis was direct ter plaatse, gezien zij permanent op het parcours aanwezig waren. Het medische team van het UZ Gasthuisberg en de hogere academische overheid heeft later bevestigd dat de nodige medische, technische en organisatorische handelingen op tijd en korrekt werden uitgevoerd. De organisatie van Sportraad — één van de zes geledingen van de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie — waarin het sportieve aspect sinds jaar en dag primeert, treft met andere woorden geen enkele blaam.

Woensdagavond was de toestand van Christophe Michiel stabiel. Donderdag, in de vroege ochtend, verslechterde de situatie tot levensbedreigend. Donderdagavond om zes uur is Christophe Michiel dan overleden. Christophe deed niet mee aan het nevenklassement 'meeste rondjes', en beschikte over een goede fysieke conditie — hij speelde al jaren basketbal in competitieverband.

Studenten die getuige waren van het ongeval en psychologische steun wensen, kunnen zich richten tot het Psycho-terapeutisch Centrum van de KU Leuven (016/32 43 43).

2003 - Voortbestaan op losse schroeven

In 2003 leek het voortbestaan van de 24 urenloop voor het eerst even op losse schroeven te staan, met de beslissing van VRG én Politika om niet mee te lopen. De kringen wisten de jaren voordien steeds minder leden warm te maken, waardoor ze in 2002 enkele uren zonder lopers zaten. Dat werd door de andere kringen natuurlijk op een hartelijke lach onthaald.

In een interview vertelden de presessen van beide kringen aan Veto dat ze veel tijd en geld in het evenement staken, maar er weinig uithaalden. In datzelfde interview stelden ze het concept van de 24 urenloop ook openlijk in vraag. Ook elders was de druk voelbaar. Uiteindelijk daalde het aantal ploegen tot 18. Veel kringen kropen bijeen om de krachten te bundelen.

2015 - Exit Letteren

In 2015 stapten de Letterenkringen gezamenlijk uit de 24 urenloop. Het was de eerste keer dat een ploeg het uit onvrede voor bekeken hield. De studenten klaagden een mentaliteitsprobleem aan. Letteren was al jarenlang het mikpunt van spot en werd niet serieus genomen tijdens vergaderingen van de Sportraad, luidde het.

Dit jaar maakt Letteren een comeback. Het is uitkijken naar wat de ploeg in petto heeft. Met ruggesteun van Pedagogische Kring, de filosofen van NFK en de theologiestudenten van Katechetika staan de zes Letterenkringen weer stevig in hun (sport)schoenen.

Het paard van Napoleon

Volkse kroegen: Café Marengo

Het is donderdagnamiddag, drie uur, wanneer we ons met zijn drieën richting Café Marengo begeven.

DOOR NELIS JESPERS, TOM DINNEWETH EN DAPHNE DE ROO
BEELD: TOM DE MEULEMEESTER

Daarnet regende het nog, intussen bevinden we ons in de vernieuwde drukte die de zon met zich meebracht. Café Marengo, dat is het café op de hoek, tegenover de Basic Fit. Het terras heeft wat weg van de voortent van een te grote caravan.

We zetten ons aan een tafeltje vlakbij de toog; een man doet een babbeltje met de barman. Naast ons geniet een bejaard koppel van een tas Royco Minute Soup en aan de deur zit een rossige Duitser met kruk, grijs kostuum en roze stropdas.

'De Marengo' is het soort café waar een grote pint nog evenveel kost als een kleine, en waar je nog voor de laatste slok gevraagd wordt naar het volgende rondje. De avondplaylist, gevuld met een rijk assortiment aan schlagers, begint hier overigens gewoon al in de namiddag te spelen. Een flukse heupbeweging van de barman krijg je er gratis bovenop.

Je moet even het 'Leivese' accent voorbij,

daarna gaan de gesprekken vlot over en weer. 'Mocht ik opnieuw gaan studeren, dan zou ik seksuologie doen', vertrouwt de olijke, 62-jarige barman ons toe. 'Of anders gynaecologie.' Hij zegt nog iets over veel muizen en zijn leeftijd. Wij doen alsof we hem niet gehoord hebben en bestellen nog een pint.

Het 'gokmasjien'

Intussen is onze blik al enige tijd gevangen door de tijdloze pinballmachine in de donkere hoek van het café. 'Ik speel er zelf ook geregeld mee - al veel geld op verloren', aldus de oudere barman. Bijkomend probleem - het ding blijkt geen pinballmachine te zijn, maar een cryptisch apparaat dat euro's inwisselt voor verwarring. Laat het een les zijn; voor je het weet, sta je hier op de poef.

Na verloop van tijd nemen twee jonge bar-

mannen de rol over van hun oudere collega, wiens shift erop zit. Hij blijft nog wat na en zet zich op het terras met zijn vrouw en kinderen. Ze keuvelen wat. Wij verplaatsen ons naar een meer prominente plek aan de bar.

Zelf zeggen de nieuwe tappers broers te zijn - of dat waar is, durven we te betwijfelen. Plausibel is het wel - beiden zijn ze bedekt met tatoeages; van een derde broer, die een eigen tattoosalon heeft en graag oefent op zijn familieleden. De 'mislukte tatoeage' op de rug van de man krijgen we, ondanks de smeekbeden, niet te zien. Zonder het goed te beseffen bestellen we elk nog een grote pint.

Een waiende boel

Een man naast ons aan de toog zit al een hele poos in stilte te drinken. 'Hoegaarden', antwoordt hij. Het wordt even stil - de man is op zijn hoede na onze toedering. Een aantal lange tellen later buigt hij zich plots voorover en zegt: 'In '99 ben ik vier maand klinisch dood geweest.'

Het verhaal dat hij vertelt is tragisch en niet helemaal coherent. De belangrijke dingen vangen we op; dat de helft van zijn hoofd uit titanium bestaat na een val van een legervoertuig en dat hij naar hier komt voor de muziek. Wanneer Flor, de bekendste Eddy Wally-imitator van Vlaanderen aan zijn numéro begint, fleurt hij dan ook op. Flor zingt zijn nieuwe single *Laat de boel maar waaïen*, de man danst vrolijk met de danspaal die we nu pas opmerken.

Geregeld sneuvelen hier kostbare, geribbelde Stellaglazzen. 'Meestal geven we twee waarschuwingen, dan moeten ze buiten', vertelt de barman ons over lastige klanten. Net als wij zetten ook die dronkelappen hun kroegentocht op de Diestestraat voort. Ze vervolgen vaak met De Jeeskesboom en In De Toewip en eindigen hun avond weleens in In Den Ouden Tijd.

Bij het weggaan wenst iedereen ons hartelijk een fijne avond. 'Jullie komen toch nog eens terug he?' En dat gaan we zeker doen.

Di 17 oktober, 20:00

NO PATENT PENDING - LABOZAAL STUK

Een concert? Theater? Dans? Film? En wat als je nu eens alles tegelijk kon kiezen? In samenwerking met de Haagse interdisciplinaire kunstgroep iii en het Brusselse platform voor kunst en geluid overtoont gaan Wen Chin Fu, Yuri Landman, Mariska de Groot en Jo Caimo op zoek naar een unieke en ontroerende combinatie van geluid met smaak, beeld en beweging. Harmonie en chaos gaan hand in hand, oeroude en experimentele instrumenten wisselen elkaar af.

Woensdag 18 oktober, 19:30

LEZING VERWERKING VAN HET SOVJETVERLEDEN - FACULTEIT LETTEREN

Exact honderd jaar geleden maakte Rusland één van de grootste omwentelingen in zijn geschiedenis mee: de Oktoberrevolutie van 1917. Die luidt het begin in van het grote Sovjetexperiment. We kunnen haast niet over het hedendaagse Rusland spreken zonder een kritische blik te werpen op de voorbije, woelige eeuw. Marc Jansen, die jarenlang in Moskou woonde, een groot deel van Rusland en Oost-Europa afgereisd heeft en nu als onderzoeker aan de Universiteit van Amsterdam verbonden is, zal iedereen boeien die de internationale actualiteit graag met wat meer historische achtergrond wil volgen.

Donderdag 19 oktober, 20:15

RAPHAEL: THE LORD OF THE ARTS - KINEPOLIS

Deze gloednieuwe documentaire neemt je mee naar het Italië van één van de meest invloedrijke westerse kunstenaars: Rafaël Stanzio. De historische reconstructie met commentaar van gezaghebbende experts neemt je mee naar de meest exclusieve locaties in Rome, die nog nooit zo publiekelijk gemaakt werden. Meer dan 30 kunstwerken komen aan bod. Mag het eens iets anders zijn in de Kinopolis? Hou deze datum alvast vrij!

Eens Dichter Bij: Luc Sels

DOOR TOM DINNEWETH

'THE MERCY SEAT' - NICK CAVE/JOHNNY CASH

It began when they come took me from my home
And put me in Dead Row,
Of which I am nearly wholly innocent, you know.
And I'll say it again
I.. am.. not.. afraid.. to.. die.

I began to warm and chill
To objects and their fields,
A ragged cup, a twisted mop
The face of Jesus in my soup
Those sinister dinner deals
The meal trolley's wicked wheels
A hooked bone rising from my food
All things either good or ungood.

And the mercy seat is waiting
And I think my head is burning
And in a way I'm yearning
To be done with all this measuring of proof.
An eye for an eye
A tooth for a tooth
And anyway I told the truth
And I'm not afraid to die.

Interpret signs and catalogue
A blackened tooth, a scarlet fog.
The walls are bad. Black. Bottom kind.
They are sick breath at my hind
They are sick breath at my hind
They are sick breath at my hind
They are sick breath gathering at my hind

I hear stories from the chamber
How Christ was born into a manger
And like some ragged stranger
Died upon the cross
And might I say, it seems so fitting in its way

He was a carpenter by trade
Or at least that's what I'm told

Like my good hand
tattooed E.V.I.L. across it's brother's fist
That filthy five! They did nothing to challenge
or resist.

In Heaven His throne is made of gold
The ark of his Testament is stowed
A throne from which I'm told
All history does unfold.
Down here it's made of wood and wire
And my body is on fire
And God is never far away.

Into the mercy seat I climb
My head is shaved, my head is wired
And like a moth that tries
To enter the bright eye
So I go shuffling out of life
Just to hide in death awhile
And anyway I never lied.

My kill-hand is called E.V.I.L.
Wears a wedding band that's G.O.O.D.
'Tis a long-suffering shackle
Collaring all that devil blood.

(...)

And the mercy seat is waiting
And I think my head is burning
And in a way I'm yearning
To be done with all this measuring of proof
An eye for an eye
And a tooth for a tooth
And anyway I told the truth
But I'm afraid I told a lie.

Ook al is rector Sels van oordeel dat de Nobelprijs Literatuur niet naar een muzikant moet gaan, toch heeft hij zijn stukje poëzie in de muziek gezocht. 'De uitdrukking van emotie bereikt immers haar hoogtepunt wanneer de ritmische eigenschappen van de taal in harmonie zijn met een bijpassende melodie.' 'Dat *The Mercy Seat* poëzie is, staat voor mij buiten kijf. De song vertelt het verhaal van een man die ter dood veroordeeld is en de elektrische stoel wacht. De 'Mercy Seat' verwijst niet alleen naar de elektrische stoel (And the mercy seat is waiting and I think my head is burning), maar ook naar de nakende ontmoeting met de troon van God (and in a way I'm yearning to be done with all this measuring of proof). De tekst bevat veel verwijzingen naar het christendom en naar het Oud Testament (An eye for an eye, and a tooth for a tooth). 'Na Cave's originele versie is de song in vele covers heruitgegeven. Maar aan de tekst is niet geraakt. Ik hou van de originele versie met de stem van Cave tegen de achtergrond van dreigende gitaren, orgelspel en violen. Maar nog beter vind ik de bewerking door Johnny Cash. In zijn versie is de tekst veel beter volgbaar. In de versie van Cash 'voel' je hoe de dreigende elektrocutie met de seconde dichterbij komt en hoe zwaar de zekerheid van de nakende dood wel weegt. En ja, mijn keuze is ook ingegeven door mijn absolute afkeer van de doodstraf en mijn steun aan de strijd ertegen.'

Mijn eerste stappen in Leuven

Dagboek van een student

DOOR ROMY SCHNEIDERLIN

BEELD: PJOTR HUBIN

Mijn hoofd neergevlid op een zijdezacht kussen, mijn benen opgetrokken, mijn hele lichaam in een soort volwassen foetushouding, en dat alles bedekt door een warm donsdeken.

In Peizegem draaide ik me dan stevast nog eens om in mijn bed – even mechanisch als de wekker die afgaat – elke morgen opnieuw, telkens wanneer dat dissonant geluid me uit mijn onderonsje met Somnus wilde halen.

Thuis had ik mama en papa om me desgewenst alsnog uit bed te sleuren. In de echte wereld, de wereld van de grote Vrijheid, zijn die er niet meer. Ik sta alleen voor die verpletterende verantwoordelijkheid. Is dat wat ze bedoelden, die grote denkers, die minnaars der wijsheid?

Zoveel grote denkers ken ik nu trouwens ook niet. Ik studeer per slot van rekening farmacie, geen filosofie. Afgelopen week heb ik mijn eerste lessen gehad – of colleges, zoals die hier heten. Op tijd opstaan bleek nog vrij eenvoudig. De eerste les om negen uur; dat betekent anderhalf uur vroeger opstaan, aankleden, ontbijten, alle benodigdheden verzamelen – papier, schrijfgerei, wat mis ik? Ik mis iets, zeker weten! – twintig minuten wandelen en absoluut op tijd zijn. Mijn inschattingsvermogen stelde me teleur. Ik stond daar veel te vroeg aan het leslokaal. En alleen.

Eigenlijk niet echt alleen. Tientallen andere studenten hadden klaarblijkelijk ook een foute inschatting gemaakt. Toch overspoelde de eenzaamheid me tergend

en indringend langzaam. Zeker omdat iedereen rondom mij wel sociaal was. Dat leidde ik althans af uit hun vinnige vingeractiviteit op een verlicht schermpje. Ik begon dan maar mee sociaal te doen en te zwerven door al de Facebookberichten tot de verlossende klok negen uur sloeg. Intense opluchting.

Ik had me voorgenomen, tijdens een van die toekomstgerichte piekmomenten, om altijd ja te zeggen. Gewoon glimlachend dat eenvoudige woord uitbrengen. Ja. Dat zou de eenvoudigste weg zijn. Dat zei ik dan ook tegen haar, toen ze met gehaaste spoed de aula binnenglipte en vroeg of het plekje naast mij nog vrij was. Lore heet ze, met de L van lieflijk. Mijn eerste ja heb ik me nog niet beklaagd.

's Avonds op kot aangekomen was ik half murw geslagen door waarschuwingen oeroude professoren – 'Ik wil jullie niet met angst opzadelen, maar...' – door ISP-deadlines, door eerstejaarsactiviteiten en door overrompelend advies van ervaringsdeskundigen. Ik had dan vooral geen nood aan nog een obligaat kennismakingsrondeje met mijn kotgenoten.

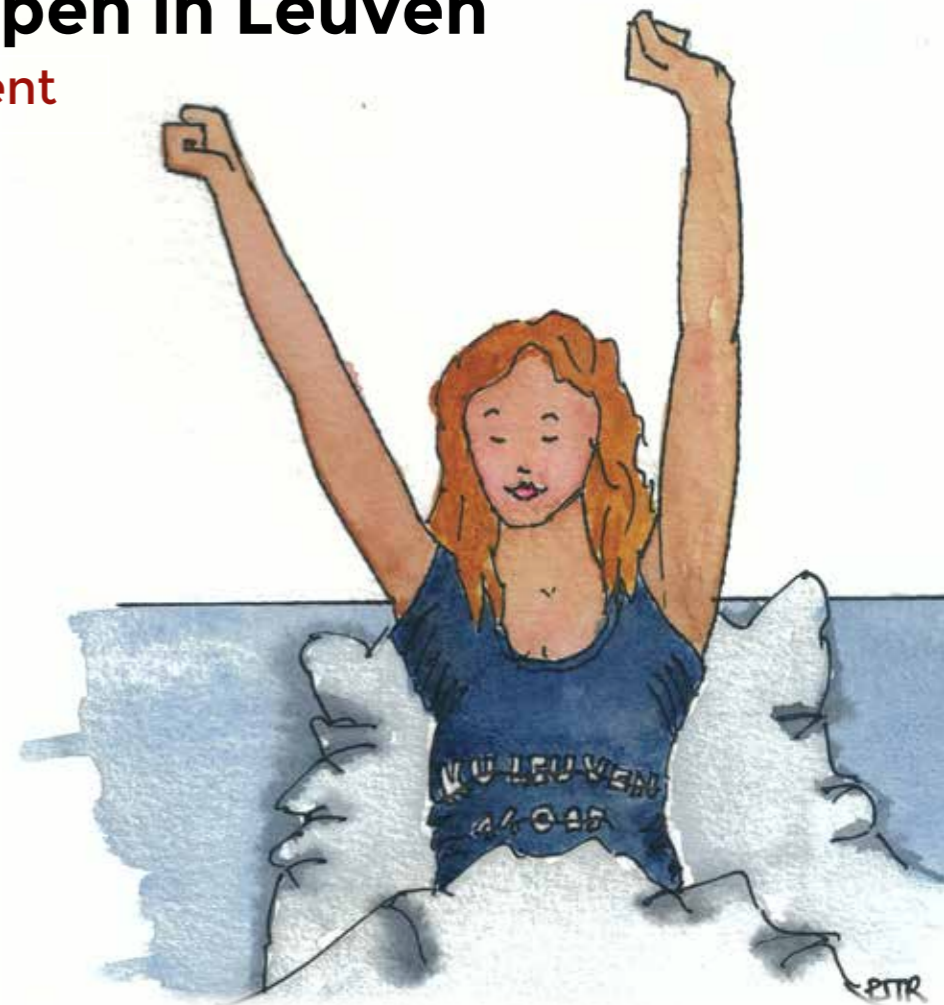
Die bezorgdheid bleek overbodig. Mijn aanwezigheid werd even hard opgemerkt als een zoveelste bomaanslag in het Midden-Oosten. Ze keken even op, zuchtten

vermoeid empathisch en gingen weer verder. Een jongen, met ietwat onverzorgde blonde lokken, kruiste even mijn blik en bracht iets van klank uit, alvorens de volle aandacht wederom te vestigen op het fornuis en het rode blikje in zijn vrije hand. Dat was Willem, naar ik later vernam. En hij zei: 'Yo.'

Op weg naar mijn kamer maakte ik nog kennis met Aurelie en Alexis. 'Hey, jij bent toch Romy, hé?' Glimlachen. 'Ik ben Aurelie en dit is mijn kleine broer Alexis.' Ontvangt een stevige por van laatstgenoemde. Wrijft over zijn bol. Ik glip snel naar boven. Om even alleen te zijn.

Ik schrijf dit alles nu bijna een week later in Peizegem (zondag 15 oktober), maar op die enkele dagen is ondertussen zoveel veranderd; alles is in een stroomversnelling terecht gekomen. Van rustig voortkabbelen is geen sprake meer, maar dat wil ik ook niet. Alle ballast moet overboord, want ik wil me in een rotvaart laten meeslepen door de studentenstroom.

'En hoe was het in Leuven?', vroeg mijn tienjarig broertje Dennis me gisteren nog met zijn curieuze en verlangende pretoogjes. De voorbije week flitste door mijn hoofd. 'Geweldig!'

Maandag 23 oktober, 20:00
PARA – 30CC/SCHOUWBURG

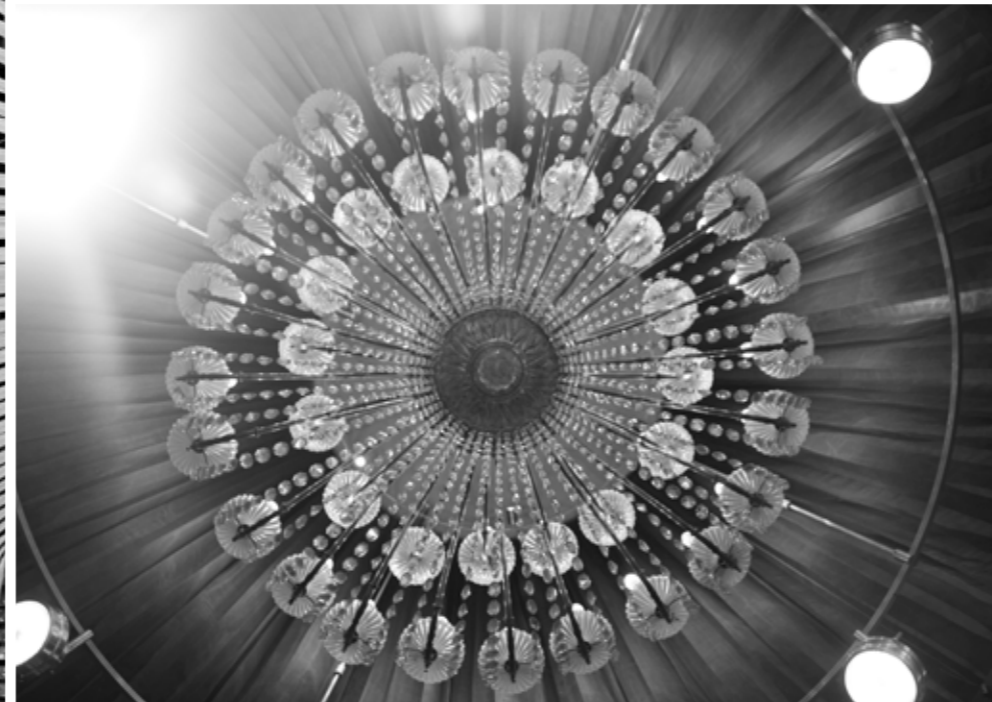
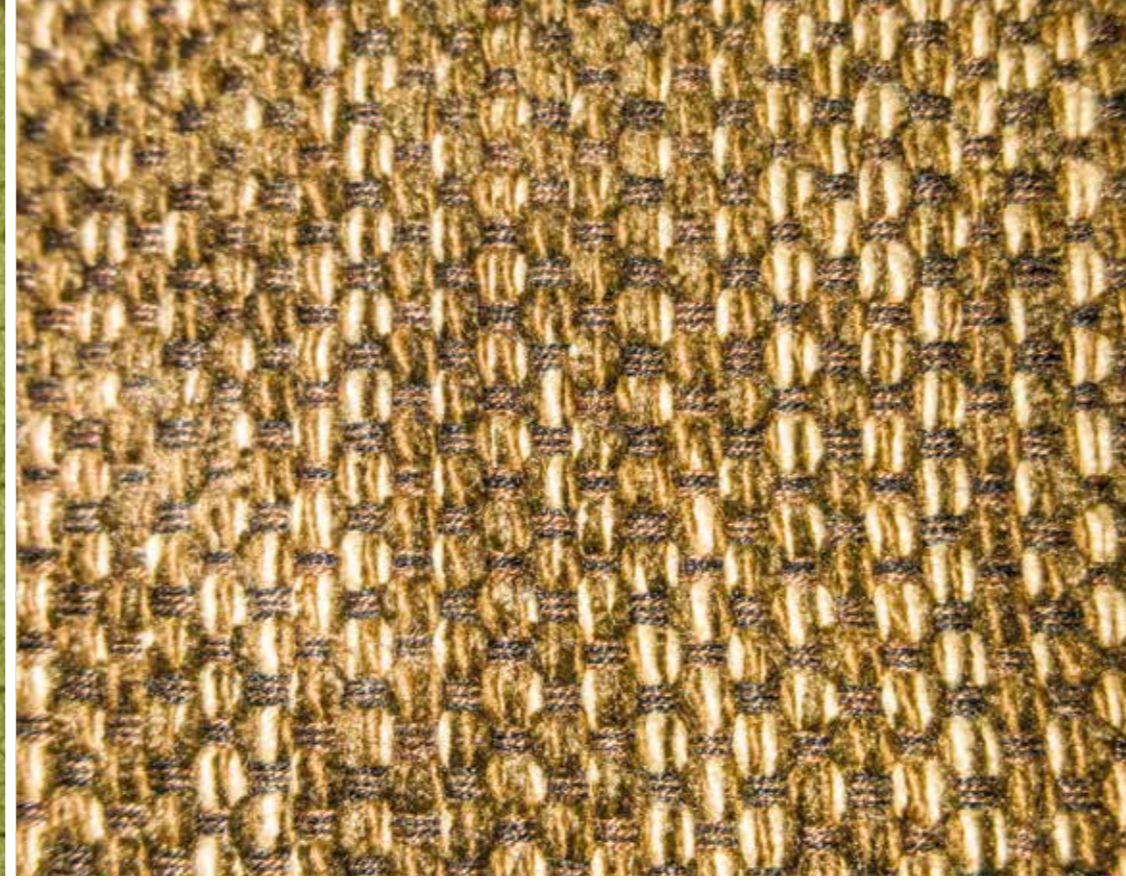
Para is het verhaal van een paracommando die deelnam aan de grootschalige Belgische interventie in de Somalische burgeroorlog van 1992-93. Welnee, eigenlijk het verhaal van honderden soldaten en officiers. De monoloog is namelijk een krachtige synthese van interviews met betrokkenen, geduldig zoekwerk in archieven en publicaties. Schrijver David Van Reybrouck, acteur en theatermaker Bruno Vanden Broecke en regisseur Raven Ruëll zijn bezeten van deze brok vergeten, maar recente geschiedenis en verhalen ze vastbesloten naar het podium.

Maandag 23 oktober, 19:00
KYLE JESTER & TOM LEHNERT - DE
BLAUWE KATER

De Blauwe Kater mag dan wel bekend staan als één van de gezelligste bruine kroegen van Leuven met een aanbod van bijna 100 verschillende biersoorten, op maandag vinden er vaak unieke jazz- en bluesconcerten plaats die het café ook nog eens tot in de nok laten vollopen. Zo'n concert wordt verwacht met de komst van Kyle Jester en Tom Lehnert; een heerlijke avond vol blues dus. Kyle Jester is een manusje-van-alles dat je zowel solo op Amerikaanse jaarmarkten als aan het hoofd van zijn vierkoppige band op festivals kunt terugvinden. Nu wordt hij vergezeld door ons jong, Belgisch talent Tom Lehnert aan de drums.

Woensdag 25 oktober, 20:00
SCHOOL IS COOL – CONCERTZAAL
HET DEPOT

Je kan wel zeggen dat de carrière van School is Cool als een raket van start ging. Nadat de popgroep in 2009 gesticht werd en in 2010 met de single *New Kids in Town* de top van de hitlijsten haalde, verscheen hun naam op Belgische, bekende podia zoals Pukkelpop, Dranouter en Marktrock. Bekroond met heel wat prijzen keren ze nu terug, zoals het Depot niet zonder trots verkondigt, naar een 'warmere band-sound' van dit zo succesvolle debuut.

Nieuwsgierigheid begint bij
aandacht voor detail

BEELD: BAVO NYS EN MOYRA
DELAFONTEYE

BEELD EN
TEKST:
ELS COLE

IN DE MARGE: OMKADERD WONEN

In deze reeks horen we studenten uit die zich inzetten voor minder zichtbare vormen van vrijwilligerswerk. Deze editie: een blik achter de schermen bij twee residenties met omkadering.

Romero 1

Wanneer ik binnenkom, wordt me meteen toevertrouwd: 'Nu is iedereen stil, maar normaal is dat hier een echt kakelkot hoor!' (*gelach*). Dit is een kot 'met omkadering', wat betekent dat hier zowel studenten met als zonder beperking leven. Op deze gang wonen vijftien studenten, waarvan twee met een beperking: Liesse en Fien. De anderen helpen hen waar mogelijk. Zonder omkadering was het kotleven voor hen immers geen optie. 'Het eerste jaar zat ik niet op kot', vertelt Liesse, 'en dat was echt geen leuk jaar. In zo'n aula van psychologie met 500 man maak je niet zo maar vrienden... En toen kwam ik hier en leerde ik plots mensen kennen vanuit alle richtingen!'.

Taken en permanentie

De kotgenoten zitten na hun wekelijkse vergadering nog in de zetels na te praten. Dan wordt besproken welke momenten ondersteuning nodig is en worden de permanenties verdeeld. Degene van permanentie is aanwezig op kot en draagt een 'biepertje' bij zich, waarop Liesse en Fien kunnen bellen. Voor iedere permanentie krijg je een streepje, zodat de taken eerlijk verdeeld blijven.

De nodige ondersteuning verschilt sterk van persoon tot persoon. Het gaat van 's

ochtends Fien helpen met haar schoenen of het afwasmiddel aangeven (*gelach*), tot Liesse 's avonds helpen bij het slapengaan. Voor wassen, aankleden en vervoer heeft Liesse een persoonlijke assistente. Bij het kuisen en koken - of eten afhalen (*gelach*) - krijgt ze hulp van kotgenoten. 'Ik heb écht zo'n lieve kotgenoten', benadrukt ze. 'Soms vergeet ik dat er hier omkadering is', vertelt Rizlen. 'We zijn hier gewoon een super sociaal kot'. 'Ja, dat is hier echt onze tweede thuis', vult Fien aan. 'We hebben een aanwezigheidsbord, zo weet je meteen wie er allemaal is en kan je daar eens gaan kloppen. In onze vrije tijd doen we vanalles samen. We gaan naar kotfeestjes of naar UUR KULTUUR. We koken samen of zitten gezellig in de keuken te babbelen met een wijntje.'

Herman Servotte

Residentie Herman Servotte bevindt zich op de derde verdieping op de campus Sociale Wetenschappen. Deze gang is met dertig studenten (waarvan drie met omkadering) één van de grootste omkaderingsgroepen in Leuven. Toch zorgt het niet voor anonimiteit. Kotfeestjes, babbeltjes op de gang of een avond in Downton Jack zijn ook hier heel gewoon. 'We zijn meer dan enkel kotgenoten, we zijn een vriendengroep.' Bij de twee overige verdiepingen (zonder omkadering) wordt over het

derde gepraat als *the nice floor, with the nice people!* Zegt dat genoeg?

Door de wekelijkse vergaderingen en de permanenties heb je sowieso vaker contact met elkaar. Voor de newbies is dat erg fijn: 'Dat was direct thuiskomen', (ooooh-reacties) 'want na de eerste vergadering ken je meteen iedereen al'.

De studenten nemen hier gemiddeld twee à drie uur per week permanentie op zich, waarbij ze vooral op kot aanwezig moeten zijn, stel dat de omkaderde studenten gevallen zijn of hulp nodig hebben bij bijvoorbeeld hun vervoer. Er is ook steeds iemand die 's avonds samen met hen kookt. Karolien, een van de omkaderde studenten, geeft aan dat het niet altijd makkelijk is medestudenten om hulp te vragen, zeker omdat ze zichzelf niet echt als 'sociaal' bestempelt. Vriendinnen vragen zich soms af of er dan iemand 's avonds komt checken of ze bijvoorbeeld haar pyjama al aan heeft. Hier lacht ze dan eens hartelijk mee, want bij omkadering komen de kotgenoten je absoluut niet betuttelen of controleren. Ze bieden enkel een vangnet, een kader dat je helemaal zelf kan invullen, zo zot als je het zelf kan bedenken. Nostalgische anekdotes over het verwijderen van look-bloem-eierprut van een rolstoel na de studentendoop komen hierbij sponstaan naar boven...

dossier: HUMOR

Om de haverklap gebeurt er iets wat eigenlijk erg bizar is: iemand valt, verspreekt zich, maakt een mop of trekt een gek gezicht en als reactie beginnen we te lachen. Dat, op zich, is best vreemd. Waarom slaan we aan het lachen? En waarin schuilt dan precies de humor? Deze week proberen we in Veto enkele van onze meest prangende vragen over humor te beantwoorden. Zo nemen we een kijkje naar de mechanismen achter humor: hoe leidt een grappige situatie tot effectief gelach, en welk doel heeft dit gelach? Daarnaast duiken we ook in de onderbuik van de internethumor en analyseren we de steeds groeiende trend om bij allerlei gebeurtenissen bliksemsnel een bijpassende *meme* te verzinnen.

Maar daar stopt het niet - we stuurden ook één van onze medewerkers uit op een missie om in een week tijd zo grappig mogelijk te worden, met als apotheose een stand-up comedy performance voor publiek. Grappig zijn, kan je dat leren?

Misschien wel, misschien niet, maar je kan er alvast veel over bijleren in dit dossier. De boog hoeft niet altijd gespannen te staan.

BEELD: GUILLAUME
DEPREZ & LOUIS-VICTOR
ALLAERT

Als het kwartje

valt

Wat er gebeurt wanneer we lachen

BEELD EN TEKST: DAPHNE DE ROO

Een foples, de dronken avonturen van je katerige vriend of een plotse prot; er gaat nauwelijks een dag voorbij zonder dat we ergens om moeten lachen. Maar wat gebeurt er eigenlijk wanneer je lacht?

De biologische reactie na een grappige gebeurtenis begint in de frontale kwab. Waar de linkerkant de woorden en structuur van een grap interpreteert, bepaalt de rechterkant of die grappig is of niet. Zodra het kwartje valt, reageren dieper in de hersenen gelegen emotionele centra - het limbisch systeem - en uiteindelijk ook de dorsale pons, de brug tussen de midden- en de kleine hersenen. Die laatste zorgt ervoor dat een lichamelijke reactie ontstaat.

De kenmerkende spier bij het lachen is natuurlijk de lachspier, die je mondhoeken opzij trekt. Als je echt lacht en niet slechts veinst, zijn er nog veel meer geelaatsspieren die 'meedoen': de grote jukspier - die je mondhoeken optrekt - en de circulaire oogspier - waardoor je ogen een beetje sluiten en kraaienvoetjes ontstaan. Ook je buikspieren en middenrif doen vrolijk mee. In de overige spieren is de spanning juist laag.

Slappe lach

In je hersenen worden dopamine en endorfinen aangemaakt. Deze geluksstoffen maken je blij en verlichten eventuele pijn. Hoe harder je lacht, hoe meer van deze stoffen worden aangemaakt, en hoe groter de gevoelens van blijdschap en genot. In het geval van de slappe lach gaat dit door tot het endorfinesysteem als het ware overbelast is, waardoor je

tijdelijk de controle verliest en niet meer kunt stoppen met lachen. Deze overdaad aan gelukshormonen zorgt ook voor een lichte spierverslapping. Je slaat letterlijk dubbel, moet je aan iets of iemand vasthouden of belandt op de grond. Sommigen piesen in hun broek. Dat laatste wekt dan waarschijnlijk een nieuwe lachstuij op.

Lachen is een luchtige manier om goed burgerschap te bewaken

Toch heb je zelden in je eentje de slappe lach. Lachen is een uiting van sociaal gedrag. Door te lachen naar elkaar laten mensen zien dat ze geen kwade bedoelingen hebben. Dat een lach ook aantekelijk werkt, hebben we allemaal wel eens ervaren. De oorzaak hiervoor is te vinden in onze spiegelneuronen die ervoor zorgen dat we iets van de pijn, het verdriet, maar ook de blijdschap van anderen voelen.

Filosofie van de lach

Dat we zelden alleen lachen, stelde ook Henri Bergson in zijn drie essays 'De Rire'. Opvallend is dat deze filosoof

meent dat de lach juist ontstaat wanneer het intellect de plaats inneemt van het gevoel. Wanneer we bijvoorbeeld bezorgd zijn wanneer iemand valt, kunnen we niet lachen, omdat het gevoel van medeleven primeert. Doordat het intellect de situaties benadert met de koele blik van een chirurg, ontstaat er een spanning tussen de blik en de aard van de situatie, waarin het komische tot stand komt.

Waarom werkt nu juist een vallend iemand, een verstrooide professor of de filmkomeek Charlie Chaplin op onze lachspieren? Volgens Bergson is dit omdat zij als machines op elke omstandigheid reageren. Ze lijken bezeten door iets onpersoonlijks. Het organische, spontane wordt overdekt door het mechanische en automatische, waardoor een conflict ontstaat tussen verwachting en realiteit.

De lach heeft ook een maatschappelijke functie, meent Bergson, in die zin dat deze reactie een verzet aantoont tegen de mechanisering van de samenleving of van een individu. Door de vernedering die hij in zich draagt is de lach ook geschikt voor het aantonen van de zeden en corrigeren van de mens. Lachen is dus een luchtige manier om goed burgerschap te bewaken.

Alt-right memes & where to find them

DOOR ARNE SONCK

De alt-right is sinds 9 november 2016 een veelbesproken fenomeen, al is het vaak verre van duidelijk wat de beweging nu precies inhoudt.

Daar zullen wij ons dan ook niet mee bezighouden. Of het nu gaat om 'white supremacists', Trump fans of 'strijders voor gerechtigheid in een steeds meer door politieke correctheid onderdrukte samenleving' zijn, onze interesse richt zich op de memes zelf. Wat immers met meer zekerheid vast te pinnen valt over de beweging is de oorsprong ervan: het wereldwijde web. Volgens Milo Yiannopoulos, editor bij alt-right website Breitbart, is de alt-right beweging 'geboren uit de jeugdige, subversieve underground-uit hoeken van het internet'. Meer specifiek van imageboard websites zoals 4chan en 8chan. Dat zijn internetfora waarin online discussies gehouden worden en zo een soort van online community ontstaat. 'Imageboard', omdat doorgaans een afbeelding geüpload moet worden om een discussie te starten.

'Doing it for the lulz'

De eerste van die boards werden vooral gebruikt voor het posten en bediscussiëren van anime en manga, maar werden al snel uitgebreid naar een hele variatie aan thema's, en natuurlijk ook: memes. Gebruikers van zo'n fora posten meestal anoniem. De site 4chan bijvoorbeeld heeft geen geheugen, verwijderd automatisch inactieve threads en de default nickname voor gebruikers is 'anonymous'.

Het is ook hier dat de wellicht nog beter bekende beweging 'Anonymous' ontstond, een losjes verbonden online community die zich op dergelijke sites coördineert om een bepaald onderling afgesproken doel te behalen. Meestal kwam dat neer op lol trappen, ofwel 'doing it for the lulz'. Zo ondernamen 'ze' in 2008 het 'project Chanology', een resem protesten, grappen en hacks gericht tegen de wijdverspreide sekte 'scientology'. Acties als massaal inloggen om de site te laten crashen of gecoördineerd massaal veel fake telefoontjes te plegen naar hun bureau. Imageboard 4chan is onderverdeeld in verschillende boards. Zo heb je het oudste board, 'Random', ook wel bekend als /b/, maar ook verscheidene, vaak thematisch getitelde, nieuwere boards. Zoals Videogames

(/v/), een board voor anime en manga (/a/), één over auto's, porno, etcetera.

Normies go home

Deze boards hebben elk hun regels en gewoontes over wat gepost kan worden, en fungeren vaak als een online community, met een eigen manier van spreken, een eigen idee van wat grappig of interessant is en van wat gepost kan worden. Hoewel alles anoniem gebeurt, wordt er een sterke in-group gecreëerd, inclusief ten opzichte van posters die op de juiste manier en over de juiste thema's praten, en exclusief ten opzichte van al de rest (vaak 'normies' genoemd).

Door de anonimiteit en veelheid van de gebruikers, maar ook door de hoge dosis trolling en ironie op deze boards is het moeilijk te bepalen wat 'de alt-right' nu precies inhoudt en wie ze zijn.

Het is vermoedelijk in een van deze boards dat ook de alt-right beweging ontstaan is. Een groep jongeren die een online community vormde met gelijkaardige humor en waarden, memes bespraken en een gemeenschappelijk discours vormden. Vooral het board Politically incorrect (/pol/) lijkt populair voor alt-righters. Door de anonimiteit en veelheid van de gebruikers, maar ook door de hoge dosis trolling en ironie op deze boards is het echter moeilijk te bepalen wat 'de alt-right' nu precies inhoudt en wie ze zijn.

Sinds 2015 is een zekere groene kikker hét symbool geworden waarmee 'normies' (outsiders) hun kinderen bang maken voor de alt-right beweging.

Aangezien memes voortdurend veranderen en onderhevig aan voortdurend veranderende normen is het moeilijk om 'de alt-right memes' vast te pinnen. Onder de vele symbolen en thema's eigen aan de meme-warriors van de alt-right, is het bekendste symbool wellicht 'Pepe'.

Pepe

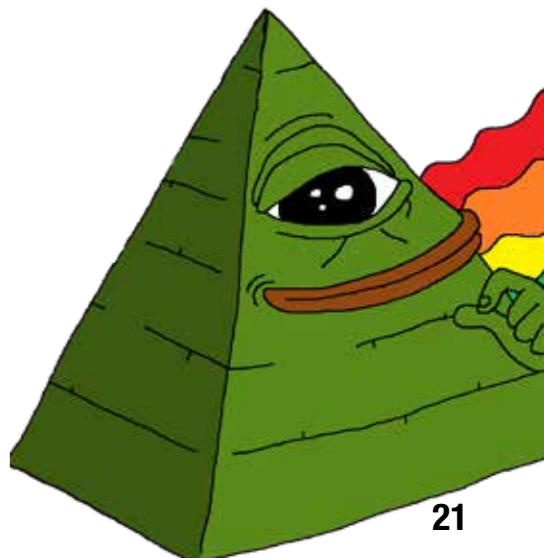
Pepe werd in 2005 gecreëerd door de Amerikaanse cartoonist Matt Furie in de comic Boy's club. In één van de comics werd de kik-

ker met zijn broek op zijn benen en al urinerend gespot, met de iconische woorden *feels good man*.

Ook vele alt-right gebruikers van 4chan gingen met de meme aan de slag. Zo postte een Maleisische 4chan gebruiker in juli 2015 een afbeelding van *smug pepe* (een van de vele variaties) als Donald Trump, uitkijkend over een hek aan de Mexicaanse grens, terwijl hij ondertussen 'sad Mexicans' tegenhield. De Trump-pepe groeide in populariteit en er verschenen antisemitische en racistische pepe plaatjes.

Op 13 oktober 2015 tweette Donald Trump een illustratie van Trump Pepe als president. Later publiceerde de Hillary Clinton campagne in september 2016 een artikel op hun website dat Pepe beschreef als een 'symbool geassocieerd met white supremacy', en waarmee ze Trump's campagne veroordeelden voor het promoten van de racistische meme. Vervolgens berichtten verschillende media over de meme als een *white nationalist symbol* en werd de meme zelfs opgenomen in een 'hate symbol' database. Wat verschillende internetgebruikers er weer toe leidde om Clinton en de media te verwijten dat ze 'memes niet begrepen'.

Vooraf binnen de alt-right zelf leidde dit tot veel hilariteit. Voor velen werd de kikker een symbool voor hoe volgens hen de politiek correcte elite en media overal iets racistisch in proberen te zien. Uiteraard steeg het alt-right gebruik van de kikker nog meer. Sommigen claimen zelfs dat de alt-right de media zodanig *getrolled* heeft om Pepe als racistisch symbool te framen, waardoor de alt-right het symbool voor zichzelf kon claimen.

‘Dank memes’: teken van de tijd of tijd om wat anders te tekenen?

TEKST: VINSENT NOLLET
BEELD: GUILLAUME DEPRez

Memes lijken niet meer weg te slaan uit de internetcultuur van het laatste decennium. Wat er in 2010 uitzag als een hype die wel snel weer zou wegebben, werd een vaste waarde op onze Facebookfeeds.

Dat memes niet altijd onschuldig zijn, hebben velen van ons al wel ondervonden. Ook rauwe, harde content wordt gretig gelijkt en geshared op sociale media.

Enkele maanden geleden verloren tien Harvard studenten hun applicatie aan de universiteit omdat ze in een besloten chatgroep ‘obscene memes’ met elkaar deelden over topics zoals pedofilie, kindermishandeling, aanranding en de Holocaust. Een van de memes toonde een Mexicaanse jongen aan een touw met als opschrift ‘piñata time’.

Het delen van dergelijke content lijkt een wereldje op zich, dat zich vooral afspeelt op duistere internetfora en onze normiepetjes te boven gaat. De makers lijken zich aan god noch gebod te storen en sleuren alles op hun pad mee in een absurd spelletje met normen en waarden. Alsof het om cynische wijze gewoon om een hobby gaat, spotten ze met de meest gruwelijke gebeurtenissen. De schietpartij in Las Vegas (1/10) kan tellen als een pezig voorbeeld.

Het fenomeen van de harde internetmemes of ‘dank memes’ roept in ieder geval enkele prangende vragen op. Waarom houden mensen zich er überhaupt mee bezig? Waarom kunnen ook wij, gewone stervelingen, de grap vaak smaken en vooral: moeten we onszelf dat kwalijk nemen? Enkele experts bogen zich over de kwestie.

Lachen om de wereld

‘De voornaamste reden waarom we ons zo aangetrokken voelen door memes is dat ze ons toelaten onszelf te positioneren als individu terwijl we tegelijkertijd deel uitmaken van een collectief’, analyseert Limor Shifman, professor aan de Israëliëse Hebrew University en internationale autoriteit op het vlak van memes.

‘Wanneer je een eigen variatie van een meme maakt, refereert die tegelijk altijd aan iets dat al bestaat. Een film of een template waarop je je baseert en die je doet aansluiten bij een bepaalde memecultuur.’ ‘Memes zijn ook een uitstekende manier voor mensen om zich te uiten, waardoor ook de duistere kanten naar boven komen. Het is een medium dat zich daar makkelijk toe leent, omdat het om humor gaat. Je kunt altijd opperen dat je het niet echt meende. Ironie biedt een uitstekende alibi, wat het moeilijk maakt om de echte intentie te achterhalen.’

Ik ben er zeker van dat het om keurige jongeren gaat en dat ze de aanslag in Las Vegas net zo gruwelijk vinden als wij

STEF AUPERS, HOGLERAAR
MEDIACULTUUR

De schuld van het internet?

Om mogelijke verklaringen te vinden, hoeven we niet altijd te ver te zoeken volgens Stef Aupers, hoogleraar Mediacultuur. ‘De sterke expressiviteit die we tonen, zowel op positief als op negatief vlak, is voor een groot deel te verklaren vanuit het specifieke medium van het internet.’

‘Wanneer we elkaar recht in de ogen kijken, hebben we onszelf meer in de hand dan wanneer we van elkaar gescheiden zijn. De anonimiteit en fysieke afstand op het internet lokken ons makkelijker uit om

over onze morele grenzen heen te gaan. Onze empathische kant treedt veel minder sterk op. In plaats daarvan komen eerder de harde, bittere en cynische kantjes op de voorgrond.’

Dat het internet ons ook loskoppelt van gebeurtenissen, omdat we voortdurend met informatie geconfronteerd worden en er daarom na verloop van tijd nog kop noch staart aan kunnen knopen, relateert Shifman. ‘Gedeeltelijk klopt dat wel, maar we zien ook dat het internet in staat is om net grootschalige verbindingen tussen mensen te leggen.’

‘Door informatiestromen komen mensen nu eenmaal in aanraking met beklemmende gebeurtenissen en reageren ze daarop. Ik denk niet dat mensen zich door het internet minder bekommeren om wat er in de wereld gebeurt. Wel is het veel eenvoudiger en zo ook veel zichtbaarder om er content over te delen met elkaar.’

‘Ik ben er zeker van dat het om keurige jongeren gaat en dat ze de aanslag in Las Vegas net zo gruwelijk vinden als wij’, stelt Aupers. ‘Die harde humor lijkt me vooral een uitlaatklep. Onze controle over hoe de wereld verandert, is betrekkelijk beperkt. Dat bepaalde memes het grote publiek bereiken, lijkt me dan ook niet altijd de bedoeling. Maar voor je het weet gaat zo iets helemaal viral.’

‘Disaster humor’

Die absurde en vaak gruwelijke reacties op de actualiteit kaders we volgens Shifman best in de categorie van ‘disaster humor’. ‘Dat fenomeen werd al onderzocht voor de opkomst van het internet. De centrale gedachte in die theorie is dat mensen zwarte en wrede humor gebruiken om te kunnen omgaan met dingen die ze niet kunnen plaatsen.’

‘We worden voortdurend blootgesteld aan informatiestromen waarin we geregeld dingen te zien krijgen die ons naar de keel grijpen. Verschillende grote rampen uit de geschiedenis hebben mensen met donkere vormen van humor onthaald. De digitale uitingen liggen in het verlengde daarvan.’

Spelende kinderen van de tijd

Is onze tijd dan vatbaarder voor onbehaag of cynisme? ‘Er kan wel zeker iets algemeen over gezegd worden’, zegt Paul Van Tongeren, emeritus hoogleraar Wijsgerige Ethiek. ‘In een tijd waarin vanzelfsprekende codes op losse schroeven komen te staan, zijn er allerlei reacties op de restan-

ten van vroegere codes mogelijk.’ ‘Het krampachtig vasthouden aan of moedwillig kapotbreken van de oude kaders, bijvoorbeeld, en van dat kapotbreken zelf weer een nieuwe, heilige plicht maken. Daarvan zie je zeker vormen in onze tijd, maar in elke tijd kan je die wel terugvinden, daarin zijn we niet uniek.’

Het is in ieder geval geen sinecure om zoiets te beoordelen vindt de professor. ‘Als mensen op een zeer grove manier andere mensen bespotten kun je aftasten waar de grenzen liggen waaraan ze zich moeten houden. Maar op grond waarvan kun je dat op een overtuigende manier brengen? Als de ander die grenzen zelf niet ziet of erkent, is het moeilijk om niet conservatief of zelfs reactionair te zijn met een antwoord als ‘er zijn toch grenzen’.’

‘Dat neemt niet weg dat het even moeilijk is om het niet te beoordelen, d.w.z. om het niet als gevaarlijk, bedreigend, of ‘slecht’ te ervaren. De vraag is in hoeverre we onze onvermijdelijke evaluatie zelf weer als problematisch ervaren.’

‘Het enige wat je zou kunnen doen zonder jezelf meteen buiten spel te zetten, is te wijzen op de tegenstrijdigheid die in de grove humor kan zitten. Als iemand op grove wijze bespot zonder dat die zelf bespot wil worden, is dat nog geen argument om te zeggen dat hij fout is, maar kan je hem wel de vraag stellen hoe hij die spanning in zichzelf realiseert.’

‘Als je de kwestie aanduidt als een gebrek aan waardenbesef ben je niets als de ander het criterium dat je gebruikt om hem te bekritisieren niet erkent. Het enige wat je kan aanbrengen is de vraag of de ander wel consequent is in het beschouwen van normen en waarden als een spelletje. Waar de ander het niet als een probleem ervaart dat die zichzelf tegensprekt, daar houdt elke communicatie op.’

Paniekzaaijerij

Blijft de vraag nog of we moeten huiveren of juichen om wat we online met elkaar delen. ‘Memes zijn zo goed of zo slecht als de mensen die ze fabriceren’, stelt Shifman. ‘In sommige gevallen werken memes bevrijdend en dienen ze een nobel doel, in andere gevallen zijn ze dan weer vaak gedreven door racisme of misogynie.’

‘Extreme paniek is niet het juiste antwoord, maar euforie evenmin. Memes dienen verschillende doeleinden. Ze blijven uiteindelijk een spiegel voor de maatschappij en de waarden en politieke oriëntaties van haar leden. In die zin scheppen ze ook niets dat volledig ongezien is.’

Terminaal ongrappig (?)

Stand-up comedian in twee weken tijd

TEKST: PHILIP LAMMENS, THOMAS WINTERS & NELIS JESPERS / BEELD: BAVO NYS

Ken je't? Je vertelt een mop en het blijft stil. Je vertelt er nog één. Het wordt stiller. In een tijd waarin de humor floreert, hebben terminaal ongrappigen het moeilijk. Veto schiet te hulp en stuurt Philip Lammens op pad. Is humor aan te leren?

De opdracht is simpel: Philip krijgt Tomtes-terom-gewijs een week de tijd om moppen te schrijven en die ten berde te brengen op een comedyavond. We geven hem een spoedcursus stand-up comedy, met coaching, boeken en de begeleiding van ervaringsdeskundigen van studentenimprotheatergroep Preparee. Zij probeerden Philip humor aan te leren.

Op 3 oktober probeert Philip zijn eerste moppen te schrijven zonder enige eerdere ervaring met stand-up comedy. Het blijkt een vruchteloze operatie. 'Ik ben meer een occasionele lolbroek' zegt hij, 'In sommige omgevingen ben ik grappig, in andere niet. Men vroeg me net enkele moppen te bedenken, en dat lukte niet, dus misschien ben ik gewoon niet echt grappig.'

Punchline

In de loop van de week houden we drie sessies waarin Philip wordt bijgespijkerd in het schrijven van comedy. De eerste sessie focust zich op het theoretisch en neurologisch aspect van de werking van humor, aangevuld met enkele praktische oefeningen. Snel daalt voor Philip de moeilijkheid om op commando mopjes te maken. Hij

leert veel bij en verdiept zich in allerhande methodes om humor te schrijven.

Zijn typische situatiedumor en slapstick evolueren in dit stadium naar uitgedachte

Gewoon eens goed kotsen in de coulissen en dan het podium op

PHILIP LAMMENS

en strakke punchlines. Zijn eerdere gebruik van associatiewolven wordt geüpgraded naar het gebruik van anekdotes uit zijn eigen leven als bron voor zijn mopjes.

Intussen schrijven we Philip in voor de Libertus Student Comedy Night van 11 oktober en verschijnt de poster online. Philips naam prijkt er naast die van kleppers als Lukas Lelie en Johnny Trash. Hij krijgt het wat benauwd. Wanneer we suggereren dat we de hele boel nog altijd kunnen afzeggen, antwoordt hij als een tweede Tom Waes: 'Koudwatervrees is er zeker, maar afzeggen is geen optie hoor. Gewoon eens goed kotsen in de coulissen en dan het podium op.'

Explosie of ondergang

Volgende sessies focussen op het creëren van een rode draad in zijn set. Met moppenboekmopjes geraak je immers niet ver op een podium, het belang van opvolgrappen wordt duidelijk. Ook krijgt Philip de techniek om uit waargebeurde verhalen punchlines te destilleren onder de knie. Intussen voelt hij zich iets minder onzeker over zijn nakend optreden. Hij blijft echter zenuwachtig: 'Het voelt aan als een tikkende tijdbom die kan uitmonden in een explosie van de lach of in een sociale ondergang.'

Op 11 oktober is het zover en stapt Philip het podium van de Rumba op. Met strijkijzer in de aanslag om de plooiën met het publiek glad te strijken. Zijn set is opgebouwd rond de studentenjobs die hij deed - hij was driver bij Deliveroo. Philip doet het aardig, al vergeet hij af en toe zijn tekst. Als een volleerde comedian neemt hij zo'n foutjes op in zijn set. Soms wordt er gelachen, soms niet. Benieuwd wat de prominenten hierover te zeggen hebben...

Het oordeel van...

... comedian Lukas Lelie

'Ik heb sowieso veel respect voor Philip als hij nog maar een week bezig is. Het is veel mensen hun nachtmerrie, dus als je dat doet, sowieso veel respect. Hij heeft jokes gedaan die goed vielen en de jokes die de mist in gingen. Ik vond het een beetje een klassiek eerste optreden. Met het verschil dat veel eerste optredens voorafgaan aan maanden en jaren van *ik ga het toch ne keer doen*, en dat we hier te maken hebben met iemand die op een week tijd erin gesmeten is. Respect daarvoor.'

'Ik heb al veel mensen hun eerste optreden zien doen en hij zit bij de bovenste groep van de mensen voor de eerste keer, zeker weten. Hij had zelfvertrouwen en kon ermee omgaan als hij mis ging. Hij kon er zelfs nog een lach uitkrijgen. Hij zou de opname moeten beluisteren van wat hij nu gedaan heeft, luisteren waar mensen lachen en waar niet. Dat werkt, dat werkt niet en selecteren tot je een setje hebt.'

'Ik denk dat er een verschil is tussen humor, en stand-up comedy. Die humor vertalen naar een podium, daar komt een heel eigen systeem bij kijken. Je moet kijken, wat vinden de mensen grappig. Humor aanleren, neen.'

... comedian Yannick Noben

'Philip deed me heel veel denken aan mijn eerste keer. Als iemand comedy doet, dan denk je vaak 'oh, dat kan ik ook'. Maar het is toch wel een lijdenswerk. Het is een bevestiging voor mijn eerste keer: dat het bij iedereen moeilijk is. Als hij de ballen heeft om hier op het podium te staan, te denken 'ik ben beter dan de rest en ben grappig', dan heeft hij potentieel.'

'Een van de tips die ik hem kan geven is zijn ruis. Je kan een mop in drie minuten vertellen, maar je kan ze ook in drie woorden vertellen. Als je die in drie woorden vertelt, is die mop heel erg goed. In drie minuten is ze gewoon goed. Hij heeft te veel tijd nodig voor een klein mopje. Je mag alleen maar een lange opbouw doen als je een megamop hebt.'

'Comedy is niet aan te leren denk ik. Ik denk dat je twee dingen hebt in comedy. Je moet een verhaal verzinnen en je moet dat verhaal brengen. Je kunt een van de twee talenten hebben, en bij comedy komen die twee dingen net samen. Je hebt beide nodig. Je hebt heel veel talent nodig, maar je kunt ook wel bijleren. Maar ik denk niet dat je tegen een willekeurige Vlaming kan zeggen: jij moet morgen grappig zijn. Dat lukt niet.'

... uw hofnar Philip Lammens

'Grote ontlading en blij dat ik het eens gedaan had. Daarnet stelden ze me toch voor om het nog eens te proberen. Misschien was dat uit vriendelijkheid, ik weet het niet, ik zal straks de beelden nog wel eens bekijken en dan zien we wel. In het begin kwam ik redelijk goed op. Dan was ik even mijn tekst vergeten. Ik had natuurlijk heel veel geluk dat er veel vrienden in de zaal zaten. Volgende keer beter.'

'Ik heb een ander perspectief gekregen deze week: theoretisch, analytisch. Ik heb heel taalkundig gekeken naar hoe die moppen in elkaar zitten. We hebben ook een aantal boeken gelezen van Jimmy Carr, in het Engels. Op het Angelsaksisch eiland wordt er veel meer over nagedacht. Hier is dat nog heel pril, de humor en de stand-up. De trainingen waren niet lacherig, het was heel theoretisch.'

Slimme grappen

Kan artificiële intelligentie humor produceren?

Humor lijkt een typisch menselijk fenomeen. Lachen zal je heus niet wanneer je Apple's Siri om een grap vraagt. De vraag werpt zich op: zou een computer zelf mopjes kunnen schrijven? Steeds vaker slaagt artificiële intelligentie erin om menselijke taken over te nemen. Niet alleen verliezen we steevast schaakpartijen, ook zien we AI vandaag creatieve taken uitvoeren. Schilderen of het componeren van muziek - alles lijkt te kunnen.

Ook op het vlak van humor worden vorderingen gemaakt. Sinds enkele decennia slagen researchers erin computerprogramma's te maken die humor kunnen detecteren of zelfs genereren. Zo kunnen computers intussen raadsels met woordspelingen, parodieën op afkortingen en zelfs cartoonbidschriften genereren.

Er bestaan daarnaast ook computerprogramma's die humor detecteren. Zo is er een programma dat detecteert op welke zinnen het lollig is om The Office-gewijs *That's what she said* te reageren. De meeste van zulke programma's zijn echter speelgoedjes die al snel als bot op Twitter belanden. Voorbeelden hiervan zijn @jokingcomputer, @badjokebot en onze eigen @TorfsBot.

Aangezien het nieuwste onderzoek er niet in slaagt om grappiger te zijn dan de mens, hebben lollige systemen meer waarde wanneer ze met ons samenwerken. De mens maakt grappen en zoekt een juiste insteek en de computer houdt het efficiënt door grote databasen te doorzoeken. Artificiële intelligentie is dus goed op weg om humor op haar cv te zetten. Desalniettemin kunnen de menselijke comedians nog even op twee oren slapen. De grootste successen komen in de computationele humor voornamelijk voor wanneer computers en mensen samenwerken.

Comedy aan de KU Leuven

Is humor pedagogisch verantwoord?

TEKST: NORA SLEIDERINK
BEELD: ROB STEVENS

De grappige prof: geen unicum aan onze universiteit, tenminste als je mag afgaan op de Facebookpagina 'Quotes by KUL professors'. Maar leert deze ons ook wat?

'Humor is een ongelooflijk krachtige manier om de ernst van iets aan te tonen', legt Geert Kelchtermans uit, hoogleraar aan de Faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen en gespecialiseerd in onderwijsvernieuwing.

Kelchtermans geeft zelf les aan leraren in spe. 'Stagiairs schuwen humor soms, uit schrik niet *au sérieux* te worden genomen.' Ten onrechte, meent hij. 'Iemand die op een heel verkrampte manier probeert zijn belangrijkheid neer te zetten, zal veel minder effect hebben dan iemand die kan lachen met zichzelf, die met een zekere ironie les geeft.'

Dat heeft te maken met authenticiteit. 'Humor vereist dat je als prof een beetje afstand neemt van jezelf. In die afstand zit ook een stukje zelfrelativering. Zonder dat dat iets afdoet aan de inzet, de ernst en het engagement van datgene wat er op het spel staat.'

Keerzijde van de medaille

Humor maakt lessen ook levendiger en memorabeler. 'Vaak is dat heel situationeel, gekoppeld aan interactie met een student die een bepaald antwoord geeft', zegt Vincent Sagaert, befaamd om zijn grappige lessen GBO. 'Goederenrecht, dat is nu niet het meest humoristische vak uit zichzelf. Humor laat aan studenten toe om wat meer bij de les te blijven.' Ook draagt humor in het algemeen bij aan een aangename en interessante leeromgeving. 'Niet alleen voor de studenten, maar ook voor mij', vult Sagaert aan.

Onderzoek wijst erop dat informatie inderdaad beter wordt onthouden wanneer ze humoristisch wordt voorgesteld. De keerzijde van de medaille is dat deze verbetering ten koste gaat van informatie die niet humoristisch wordt aangeboden.

Proffen moeten dus goed letten op welk punt ze met een mopje willen focussen. Kiezen ze een detail uit de leerstof, dan zal dit detail misschien wel goed blijven han-

gen, maar kunnen kernbegrippen van de cursus hierdoor minder duidelijk worden. 'Bij didactisch gebruik mag die humor geen doel op zich zijn. Het moet een middel zijn om een bepaalde sfeer te creëren', stelt Kelchtermans.

'Goederenrecht, dat is uit zichzelf nu niet het meest humoristische vak'

PROF VINCENT SAGAERT

Zwart schaap

Even bepalend voor het didactisch nut is het type humor. Humor is dan ook niet homogeen. Daar waar studenten aangeven in evaluaties meer geleerd te hebben van grappige proffen en deze ook hogere quoteringen geven, leiden agressieve vormen van humor juist tot negatieve evaluaties.

Dat beaamt Kelchtermans. 'Negatief gebruik van humor in de les is bijvoorbeeld een prof die grappig probeert te zijn ten koste van een student. *De sympathieke* uithangen tegenover de rest van de aula door één persoon belachelijk te maken', waarschuwt hij. 'Dat is niet alleen volstrekt onethisch en onprofessioneel, maar je haalt er ook het wantrouwen van de rest mee op de hals.'

Dat is een heel dunne grens, geeft Sagaert toe. Toch vindt de prof dat dat ook niet te hard mag afschrikken. 'Het voorzichtigste is om in de les je boek af te lezen, dan ga je nooit iets verkeerd zeggen. Dan ga je altijd politiek correct blijven, nooit iemand voor het hoofd stoten en zal niemand zich ooit aangevallen voelen', hekelt hij. 'Ik probeer met mijn humor duidelijk te maken dat een en ander ook wel te relativeren is.'

Kwamen een Chinees, een Amerikaan en een Hawaïiaan bij de bakker ...

DOOR GUILLAUME DEPRez

In België lachen we met Nederlanders, blondjes en je mama. Zwarte humor wordt hier eveneens gesmaakt maar is pas écht populair in het duistere Scandinavië. Japanners lachen zich dood met wat over-the-top slapstick, Amerikanen lachen graag iemand uit en in Duitsland wordt niet gelachen. Dat laatste is een cliché, wel worden er anti-mopjes verteld.

VERENIGDE STATEN

Uit onderzoek van professor Richard Wiseman, professor psychologie aan de universiteit van Hertfordshire, blijkt dat Amerikanen vooral lachen met grappen waarin iemand dom lijkt. Wiseman zocht via LaughLab.co.uk naar de beste mop ter wereld. 40.000 mopjes en anderhalf miljoen beoordelingen later was het duidelijk dat landen wel degelijk voorkeuren hebben voor een bepaalde soort grap. Amerikanen gaven meer dan andere landen hoge beoordelingen aan grappen die inspelen op een superioriteitsgevoel.

Een theorie over humor stelt dat het maken van een grap als doel heeft om zich beter te doen voelen over zichzelf en zijn eigen leven door met anderen te lachen. Die superioriteits-theorie beschreef Jimmy Carr in zijn boek *The Naked Jape*. Deze soort grappen bleek populair te zijn onder Amerikanen. Een Amerikaan lacht dus graag met het groeiende probleem van overgewicht bij Europese kinderen, of misschien toch maar beter niet.

Het Hawaïaanse schrift telt slechts twaalf letters. Daarom leent de taal zich perfect tot het maken van een hele stapel woordmopjes. Met maar enkele letters verschil tussen de woorden, zorgt een kleine aanpassing al snel voor een hilarische dubbele betekenis.

Daarnaast hebben etnische groepen op de eilanden elk nog eens hun eigen stereotype eigenschappen toegeschreven gekregen. De eilanders maken daarover blijkbaar al grappen sinds het midden van de vorige eeuw. Elkaar plagen is voor hen namelijk dé manier om met verschillen te leren omgaan. De inheemse bevolking is lui, de Portugezen zijn dom, Chinezen zijn gierig, Japanners stijf en nerdy. De Haole (mensen die niet afstammen van de inheemse bevolking of van volken die op de suikerplantages werkten) zijn saai. Deze stereotypen kwamen onder vuur te liggen omdat ze niet politiek correct zijn, maar de eilandbewoners begrijpen als geen ander dat het karikaturen zijn en geen feiten, zo schreef Harvey Mindess in *The Hawaiian Journal of History*.

'De Chinese cultuur is heel divers, er is dus geen typische vorm van humor', benadrukt professor Carine Defoort, gewoon hoogleraar Sinologie. Wel zijn woordspelletjes er heel populair. Met een kwinkslag verwijzen naar bekende spreuken zorgt voor algemene hilariteit. Omdat iedereen de grap begrijpt, voelt men zich deel van de groep, voor de verteller doet het deugd als anderen de grap begrijpen. Wie geen Chinese gezegden, schrijvers of filosofen kent, zal dus maar bitter weinig van de grappes snappen.

Ook ongecultiveerde buitenlanders die er niets van begrijpen, zijn volgens Defoort een bron van humor voor de Chinese bevolking. 'Het wordt pas echt grappig als door foute uitspraak iets anders wordt gezegd dan bedoeld'. Ook in China wordt dus weleens gelachen vanuit een superioriteitsgevoel. Verder bepaalt het gezelschap welk soort humor gepast is. Anders dan bij ons zijn de meeste Chinezen keuriger in belangrijk gezelschap en bewaren ze hun meer gewaagde grappen voor thuis.

NAVRAAG

XANDER DE RYCKE

DOOR ANNEKA ROBEYNS EN JEF CAUWENBERGHS

Waar ligt voor jou de grens van humor?

'Als artiest is het heel moeilijk om te beslissen waar die grens ligt. Eigenlijk kiest het publiek dat. Dat hangt dus eigenlijk echt van zaal tot zaal en van uur tot uur af.

Bijvoorbeeld toen Fabiola is gestorven stond heel het internet vol met moppen over groot haar. Drie dagen erna sterft Luc De Vos en heel het land is in rouw. Als je daar dan een mop over maakt, is het not done. Het is heel raar om mensen te zien beslissen wat wel kan en wat niet kan.

Het is ook een kwestie van timing. Lachen met een ramp of een erge gebeurtenis moet je niet vijf minuten of de dag erna doen. Het is moeilijk vast te pinnen wanneer wel precies.'

Je maakte nochtans een mop over de aanslagen van 22 maart in Brussel korte tijd erna.

'Dat was de week zelf nog. Maar dat gaat niet over de aanslagen, dat gaat over hoe een grote debiel ik ben. Mensen beslissen zelf waar de grens ligt. Voor velen is iets benoemen al even erg als iets beledigen.

Het gaat ook vaak over hoe de mop in elkaar zit: het is niet omdat je refereert naar een gruwelijke moord dat die grap over die moord gaat. Dat is gewoon een referentiekader waarin je werkt.'

Zijn er toch geen thema's die je liever mijdt?

'Eerder thema's die mij niet echt interesseren, zoals alcoholgebruik omdat dat in onze familie nogal gevoelig ligt. Al wil dat niet zeggen dat ik er zelf nooit mee zal lachen. Ik zou zelf gewoon niet weten hoe of waar ik de humor uit moet puren. Zelfde met drugs. Ik ben geen gebruiker dus ik zou niet goed weten hoe ik erover moet schrijven.

Bij andere thema's zoals ziekte of handicaps zijn mensen altijd wel geraakt, maar het is onmogelijk zulke zaken te vermijden, anders moet je veel schrappen.'

Moet je nooit bepaalde moppen aanpassen aan het publiek?

'Neen. Stel nu dat er 400 mensen in de zaal zitten en één ervan zit in een rolstoel. Een grap over een rolstoel zal het wellicht minder doen, niet omdat het niet grappig is maar omdat er 399 man naar die rolstoel-patiënt aan het staren is om zijn reactie te zien. Als die er niet zit, wordt er wel gelachen.

Het onderwerp van je grap is eigenlijk vaak het minste geschofferd. Het zijn de vijftig die errond zitten die dat zijn.'

Heb je het gevoel dat je als komiek een privilege hebt om met anderen te lachen?

'Een comedian geraakt met veel weg zolang het humor is. Er is er geen die vlakaf iemand kan beledigen op het podium of iets grofs kan zeggen en daar mee weg komt.'

Denk je, als grappenmaker van beroep, meer na over humor in technische of wetenschappelijke termen?

'In het begin niet maar een boek dat me daar min of meer op gewezen heeft, is de biografie van Steve Martin (Amerikaans comedian, red.) omdat die in zijn carrière begon te experimenteren met de spanningsboog en het verwachtingspatroon van zijn publiek. Zo zegt hij: 'Drie vierde van een grap is dode tekst, het is enkel dat laatste kwart dat de humor creëert. Al de rest is opbouw.' Er is echter geen regel die stelt dat die opbouw ook saai moet zijn. Eens je dat doorhebt, kom je al ver.'

Hoe ga je dan concreet te werk?

'Bij mij is herkenbaarheid troef. Kijken naar wat ik grappig vind en wat herkenbaar is voor veel mensen. De clou is dat we denken dat we allemaal uniek zijn, allemaal sneeuwvlokjes, maar dat is helemaal niet waar. We doen voor 90% allemaal hetzelfde. We hebben dezelfde reflexen in bepaalde situaties en daar schuilt de kracht van herkenbaarheid.'

'Mensen beslissen zelf waar de grens ligt. Voor velen is iets benoemen al even erg als iets beledigen.'

Vanaf wanneer had je door dat je grappig was?

'Veel comedians zijn vroeger de clown van de klas geweest. Ik ook een beetje met het verschil dat ik niet echt populair was. In de middelbare school helpt populariteit ook met hoe grappig je door anderen gevonden wordt.

Maar toch, bij mijn vrienden voelde ik dat ik de grappigste was en daardoor ook ergens de creatiefste. Dan was er de magie van het podium waarop die nerd met zijn goedkope kleren even kon zijn wie hij wilde zijn. Je krijgt een blanco blad en zet een type neer.'

'Een comedian geraakt met veel weg zolang het humor is'

Hoe zou jij de Belgische humor omschrijven?

'Het is moeilijker om vast te pinnen wat precies, maar we zijn sowieso een stuk grapperichter dan de Nederlanders wiens comedians het meer hebben van een soort cabaret. Bij ons gaat het allemaal een stuk sneller. Vlaamse comedians zijn misschien wel de hardst werkende comedians van de planeet. Ons speelveld is veel kleiner en je bent veel sneller uitgebabbel.'

Je bent wel hard voor de Vlaamse televisiewereld op het vlak van grappig zijn. Mensen kijken bijvoorbeeld nog altijd naar herhalingen van de kampioenen.

'Natuurlijk, dat heeft ook veel te maken met het kijkvee van Eén. Iedere zaterdagavond kijkt een zeventienduizendtal mensen naar De Kampioenen en dat heeft te maken met het feit dat er niets anders op tv is op zaterdagavond. Die mensen kijken naar alles.'

Heb je VTM niet als marginaal beschreven in het verleden?

'Neen, helemaal niet waar! Ik probeer tact-

voller te zijn dan dat hoor, ikzelf ben ook opgegroeid met VTM onder andere. Zij moeten gewoon zo ruim mogelijk zijn, met kijkers van negen tot negenennegentig. Het resultaat is dat alles wat VTM doet geen angel, ruggegraat of scherpe rand bezit. De humor heeft geen grappen, de drama heeft geen spanning, de human interest heeft geen interesse. Dat is zeer jammer en zonde van geld en talent.'

Waar gaat het mis bij de Belgische televisie?

'Durf. Het is altijd durf. Om een programma te hebben waar veel volk naar kijkt, moet het al op VTM of op Eén verschijnen, wat een beetje triest is. Het probleem met die twee zenders is nu eenmaal dat ze zo ruim mogelijk moeten zijn. Je kunt niets voor die zenders maken dat een beetje rebels is of dat uit de comfort zone komt.'

'Een zin die ik al drie keer gehoord heb naar aanloop van een nieuw programma is: "Wat gaat de bomma daarvan denken"?''

Hoeveel toekomst heeft de klassieke tv nog aangezien mensen vooral naar Netflix kijken?

'In dit land kan het nog wel eventjes duren, de klassieke tv. De gemiddelde kijker in Vlaanderen is 54 jaar oud, de gemiddelde Eén-kijker is iets van een 58,3. Dus je weet wie de doelgroep is. En dan weet je ook dat die binnen 15 of 20 jaar overleden zijn. Dat is gewoon de waarheid. Iedere generatie die er nu bij komt, is geen tv-kijkende generatie, maar wordt aangeleerd dat tv overal is. Tv komt niet meer uit een bak in het midden van de living, maar tv zit op ieder scherm dat we tegenwoordig bezitten. En iedere generatie wordt nu opgeleid om te denken 'je moet toch niet meer wachten totdat de tv beslist wanneer tv begint?' Je doet wat je wilt. Klassieke tv is nog niet dood, maar het is wel stervende.'

Wat maakt voor jou goede televisie?

'Opnieuw: durf. Ik ben ook fan van een goed gesprek op tv, er is niets boeienders dan iemand die gepassioneerd babbelt over iets dat hem persoonlijk interesseert. Ook een goede talkshow ontbreekt in dit land. Dat

komt omdat ze vaak weigeren iemand die geen tv-gezicht is een kans te geven. Ik heb het trouwens écht niet over mezelf, ik zou een afschuwelijke talkshow-presentator zijn.'

Hoe situeren memes zich in het humor-landschap? Wat vind je van internet memes?

'Ik ben niet iemand die vierhonderd meme-accounts op instagram volgt, nee. Ik moet één keer lachen met een meme en dan is het op. Ik moet hem daarna niet nog eens zeventien keer gezien hebben. Dat zijn immers allemaal mensen die exact dezelfde mop van elkaar kopiëren.'

'Het ding met internet memes is: we zijn op een punt gekomen waarbij iedereen komiek kan zijn op het internet. Het zijn uiteindelijk ook maar kortgeleefde hypes. Memes hebben een houdbaarheidsdatum, grappig genoeg. Je kunt echt zien welke meme van de maand populair was. Augustus had bijvoorbeeld die kerel die naar een andere griet staart. En nu is dat gedaan. Ik vind dat altijd leuk he, maar dat is popcorn. Dat is een snack.'

Zijn er moppen met een langere houdbaarheidsdatum?

'Ja, hoe ruimer de mop, hoe langer die wakker blijft. Sommige stand up comedy shows dateren niet, terwijl actuashows dat wel doen. Wat ik nu breng in mijn show is al aan het dateren terwijl ik het aan het spelen ben. Er wordt nieuwe domme tv gemaakt terwijl ik aan het schreeuwen ben over domme tv.'

Hoe zit het met je andere zaalshow Quarter Life crisis?

'Dat behoort meer tot de observatie-comedy. 'Quarter life crisis' is een woord dat ik heb gehaald uit een boek van Eva Daeleman. Het is de midlife crisis voor de jonge dertiger, ieder stuk dat ik rond deze periode schrijf, gaat kloppen. Want ik word dit jaar dertig; Het was dus een ideale kapstok voor een show, het gaat over relaties, omgaan met vriendschappen, zwangerschappen, gezondheid, onzekerheid en sociaal gedrag.'

Ontdek voldoende vrijwilligers, begin bij Veto

Rector Sels geeft 5 tips om je niet te laten misleiden

De EuroMillions pot van 190 miljoen euro is gevallen! Enkele dingen die je hiermee kan kopen:

2 375
Tesla model S'en

190 000 000
eurodeals in de
McDonalds

1,5
slaatjes in de Alma

“Waarom heet mijn broer Tulpen?”
“Omdat je vader houdt van tulpen.”
“En ik?”
“Genoeg vragen, Frituur Bimbam”

door Thomas Winters, Klaas Van den Broeck en Guillaume Deprez

COLOFON

Veto
's-Meierstraat 5
3000 Leuven
016 22 44 38
veto@veto.be

Jaargang 44, nummer 2
17 oktober 2017

Hoofredacteur Nora 'mijn eigen IKEA-mopje, tot in de eeuwigheid' Sleiderink

Redactiesecretaris & V.U. Tom 'alles behalve Nora's IKEA-mopje voor de duizendste keer' Dinneweth

Redactie Nelis 'Wim Jingle' Jaspers, Vinsent 'niet om A.I.' Nollet, Anneka 'Niet Xander de Rycke' Robeyns, Bavo 'puns die zo slecht zijn dat ze hilarisch worden' Nys, Guillaume 'you fell away' Deprez, Michelle 'Vinsent zijn letterlijke vertalingen uit het Engels' van den Broeck

Schrijvers Vinsent Nollet, Anneka Robeyns, Tom Dinneweth, Daphne 'In Duitsland lacht men niet' de Roo, Nelis 'Nora's IKEA-mopje, ik lig nog steeds plat' Jaspers, Els 'ontdek Els, begin bij de COLEfor' Cole, Tuur Desloovere, Philip 'Brigitte kaandorp 'ik heb een heel zwaar leven' Lammens, Thomas 'Klaas Van den Broeck' Winters, Valentijn 'will you be my Valentine' Prové, Guillaume Deprez, Nora Sleiderink, Eva '4x duurdur kra kra kra' Sevrin, Jonas 'Anneka met een choker' De Leeuw, Arne 'Bernie Sanders dank meme stash' Sonck, Mikhail 'de commentaren bij Breitbart artikels' Efimenko, Jef 'Heintje Vanhaezebrouck die met zijn armen wappert' Cauwenberghs, Benno Debals, Simon Bellens, Jente 'KU Leuven' Van Lindt

Eindredactie Nora Sleiderink, Nelis Jaspers, Tom Dinneweth, Daphne de Roo, Jan 'dank memes' Costers, Vinsent Nollet, Tim Van Roey, Anneka Robeyns

Beeld voorpagina Pjotr 'Mensen die het kapitalisme proberen beschermen als ideaal systeem' Hubin

Fotografen Bavo Nys, Tom 'twee minuutjes in de Marengo zitten' De Meulemeester, Zourab 'Selsie' Moussaev, Els Cole, Bas 'de cover van de Moeial' van Gent, Robin Cappaert, Moyra 'Niets grappiger dan schokkend als een geit voorover vliegen met je auto als je leert starten, terwijl je vader zich hoofdschuddend afvraagt waarom hij het in godsnaam nodig vond om nageslacht te produceren' Delafonteyne, Caroline 'het bestaan van elektrische steppen' de Buzzaccarini

Tekenaars Guillaume Deprez, Valentijn Prové, Pjotr Hubin

KU Leuven Thomas Winters, Guillaume Deprez en Klaas 'Thomas Winters zijn broer' Van den Broeck

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO. 'Waar kan jij het hardst om lachen?'

doe de groentetas!
elke maandag een verrassend biologisch groente- en fruitpakket
Alma 2, Alma 3, Huis Jeanne Devos, Gasthuisberg, Green Office en LUCA
www.kuleuven.be/groentetas

Domo
ELK KIND KANSEN GEVEN
Wil jij iets betekenen voor kwetsbare gezinnen?
Word als Domo-vrijwilliger 'vriend aan huis'!
Voor meer informatie:
Tel. 016/89 04 69 - www.domovlaanderen.be

KULeuven slaagde er niet in AI grappig te maken

Computer bleek vrouw te zijn

Pol&Sok protesteren tegen een lezing

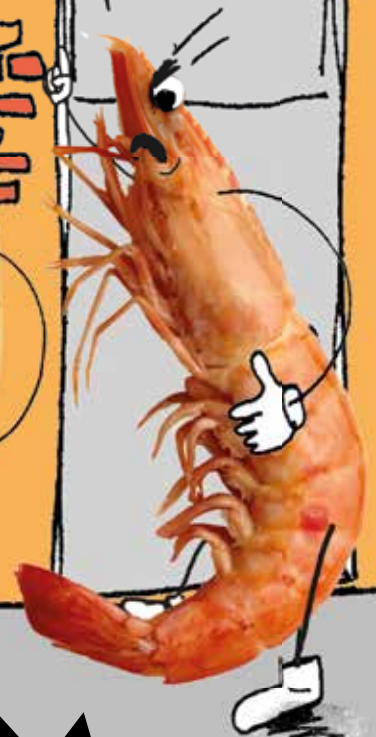
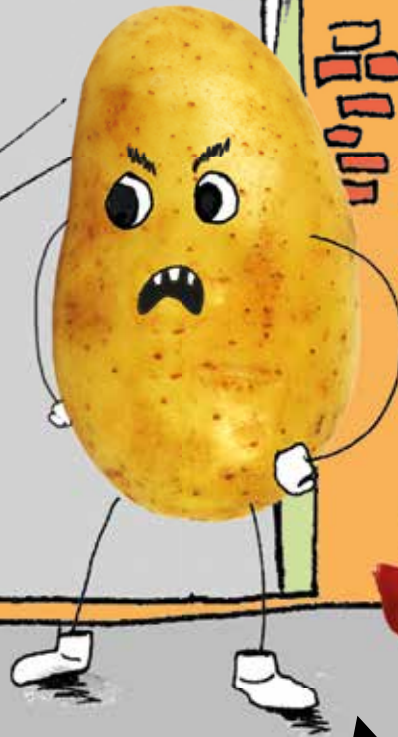
KENNY GE KUNT NU 'HIPS!'
EEN STUDENTENABONNEMENT
VAN HUMO KRIJGEN VOOR
MAAR 7,58 EURO PER MAAND!

OCH DA KAN NI! DA'S ZATTEPRAAT!
Gij zijt zo SCHEEF ALS NE PATAT!

EJ WA ZEGDE Gij OVER ONS?!

Gij zijt ZÉLF zo STONED ALS
EEN GARNAAL!!

EJ DOE IS KALM GAST!!
Wij zijn BLOEDNUCHTER OK?!

VOOR MAAR
€ 7,58
PER MAAND

EXCLUSIEF VOOR STUDENTEN

Lees nu Humo op papier en digitaal voor maar €7,58 per maand.

100 % Humo voor 50% van de prijs, surf nu naar humo.be/studentenkorting

HUMO